

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

KJØBENHAVNS
**VOR
BANK**
NUMMER 3
1967
1873

AKTIESELSKABET
HANDELSBANK

VOR BANK

HANDELSBANKENS HUSORGAN
14. ÅRGANG - NR. 3 - OKTOBER 1967

Udgivet af
Aktieselskabet Københavns Handelsbank

REDAKTION

Kontorchef D. Vittrup, ansvarshavende redaktør
Prokurist Birthe Carsten Pedersen

ADRESSE

Handelsbankens Uddannelsescenter Uglemose,
Holmegårdsvej 28, Charlottenlund. Tlf. OR 7800

REDAKTIONSKOMITÉ

Filialdirektør K. Aggerholm, Frederikshavn
Underdirektør N. P. Bager, Aarhus
Kontorchef Niels Bruus, Markeds- og
Informations-Afdelingen
Prokurist Jørgen Dige, Planlægnings-Afdelingen
Kontorchef Claus Juhl, Haderslev
Fuldmægtig J. Krisand, Automations-Afdelingen
Fuldmægtig Edith Lajer, Personalekontoret
Filialdirektør H. Larsen, Nykøbing Fl.

Foto: K. Leander

Tryk: J. D. Qvist & Komp. Akts.

INDHOLD

- 3 Kommunikation
- 4 Orden skal der til
- 6 Personlig kontakt
- 6 En praktisk nyrehvervelse
- 7 Den skaldede sangerinde
- 8 En eftermiddag på Uglemose
- 9 - elevskolen
- 10 12 86 00
- 12 Ordnes betydningsindhold
- 13 Tanzania
- 16 Teknik og tydelige tal
- 18 Cohansec
- 19 Lidt om telex-systemet
- 19 Cohanco
- 20 Telex-Afdelingen
- 22 Maribo
- 23 Banken rundt
- 24 Orkney-øerne
- 26 Succes i regnvej
- 27 HIF
- 27 Personalia
- 31 Dødsfald

KOMMU

FORSIDE

Er der i vor bank grå, isolerede punkter
- så vær med til at male dem blå!

NIKATION

Mon ikke vi allesammen kan skrive under på, at det at have god kontakt med andre er væsentligt for vort velbefindende, for vor inspiration og for vor udfoldelse.

På samme måde med den virksomhed, vi er knyttet til. Det er en forudsætning for, at banken og dens medarbejdere trives, at der er god kontakt imellem alle – at kommunikationen er i orden.

KOMMUNIKATION – det er et ord, vi hyppigere og hyppigere støder på i dag – hvad dækker det over? Ifølge Gyldendals fremmedordbog er kommunikation: Meddelelse, forbindelse, samfærdsel – i flertal: Samfærdselsmidler, overførelse af meddelelser, overførelse af information. Kommunikationsmiddel er: Ethvert middel, der tjener det menneskelige samkvem (sprog, radio, telefon, trafikmidler o.a.). I virksomhedslitteraturen anvendes ordet kommunikation oftest som et udtryk for overførelse af en meddelelse fra person til person, forstået således, at kommunikationen omfatter både, at meddelelsen afgives, og at modtageren har forstået den og har accepteret den.

DET KAN VÆRE SVÆRT at kommunikere. Jo større banken vokser sig – jo flere vi bliver – desto mere kompliceret bliver det, men desto mere nødvendigt bliver det også, at der sættes ind på rigtig information.

Naturligvis er der grænser for, hvor megen information nedad og opad der skal til. Information er tidskrævende både for afgiveren og modtageren – det gælder om hele tiden at finde balancepunktet, der sikrer, at enhver får tilstrækkelig information om alt, hvad der har betydning for hans eller hendes ansvarsområde. Det er endvidere vigtigt, at informationerne er klare, enkle og koncentrerede i formen og væsentlige af indhold.

DEN AKTUELLE SITUATION med barskere økonomisk klima vækker til eftertanke. Overalt er der i dag et ubønhørligt krav om

effektivitet – og god kommunikation er et meget vigtigt middel til at sikre en effektiv arbejdsdeling og udnyttelse af en stor organisations muligheder.

KOMMUNIKATION I BANKEN er mange ting. Det er direktionsmøder med dens nærmeste medarbejdere, og det er mødevirk-somheden i og imellem de enkelte fag og afdelinger samt information mand og mand imellem; i den sidste forbindelse skal ikke underkendes den daglige kontakt i frokoststuen og kontakten på Uglemose mellem kursister fra hele landet. Foruden den personlige kontakt har vi omfattende skriftlig kommunikation i form af cirkulærene, Handelsbank-Information, rapporter til ledelsen, intern korrespondance m. m., og vi må da også nævne VOR BANK.

Bankens organisationsplan peger på kommunikationsvejene – på, hvem man skal kontakte i de forskellige sager. Og den moderne teknik letter os i kommunikationen. Vi telefonerer, har telex og samtaleanlæg, vi har rotaprint, vi har fordelingscentralen o.s.v., o.s.v.

Som nævnt er det ikke gjort ved, at en meddelelse afgives. Formålet med meddelelsen er jo at påvirke og tilskynde, og kun hvis meddelelsen er forstået og derefter accepteret, er kommunikationen fuldbåret.

GENSIDIG TILLID OG ABENHED fremmer kommunikationsprocessen. Det er vigtigt, at vi møder hinanden tillidsfuldt, at vi f. eks. modtager meddelelser med en fordomsfri indstilling over for nye veje og indførelse af forandringer. En negativ holdning vil let medføre, at meddelelserne forvrænges undervejs, og at mistænksomhed og misfornøjelser følger i deres spor. Kommer vi hinanden i møde med en positiv indstilling, fungerer alting bedre.

Vi kommunikerer alle, opad og nedad, og hver især kan vi gøre vort til, at kommunikationen bliver så god og så effektiv som mulig.

Red.

ORDEN SKAL DER TIL

- fra en "ordens-marschalls" værksted

Mund-til-øre-metoden er ikke nok

Hvorfor skal vi have en forretningsorden? Ja, hvad skal vi egentlig med den? Kunne vi ikke blot nøjes med at gøre, som vi plejer, og så ellers sludre sammen, når der var et eller andet, vi kunne tænke os at få belyst nærmere eller blot høre en andens mening om? Og så i øvrigt klare os med fra mund-til-øre-metoden og håbe på, at vi husker det hele. Det lyder måske meget besnærende og kunne være vældig rart og hyggeligt. Men den går altså ikke!!! For det er klart, at i et så stort foretagende som vort med så mange både ældre og yngre medlemmer af Handelsbank-familien, der - blandt andet af hensyn til uddannelsen - flytter fra enhed til enhed og herindenfor igen fra fag til fag, er man nødt til at have et sæt regler, der sikrer en ensartet behandling af ensartet materiale i samtlige enheder. Og heldigvis har vi da stadig den personlige kontakt - som vi alle lægger så stor vægt på og som vi ikke vil være foruden - for der kan selvfølgelig altid opstå situationer, hvor man har lyst til og brug for at sludre med en kollega, hvad enten man sidder ude »i marken« eller inde i Hovedsædet.

Hvor kommer forretningsordenen fra?

Hvis De ser på Hovedsædets telefontavle under Administrations-Afdelingen, vil De et sted støde på betegnelsen »Aftaler - cirkulærer - alm. forretns.orden«. Bag dette pom-pøse navn skjuler sig et lille kontor, der bl. a. har til opgave at sørge for en fuldstændig ajourføring af bankens forretningsordener, herunder især udgivelse af en ny forretningsorden for afdelinger og filialer. Kontorets beliggenhed: »lejet grund« hos Organisations-Afdelingen.

- og hvad er den?

Ja, forretningsordenen er jo først og fremmest de instruktioner, der bærer navnet »forretningsorden«. Det vil sige alle de pæne blå omslag, der på forsiden har bankens bomærke og navnet »Forretningsorden« påtrykt og på ryggen er forsynet med et stort »F« efterfulgt af et nummer. Det, der står i forretningsordenen, må nærmest karakteriseres som de grundlæggende regler for de daglige

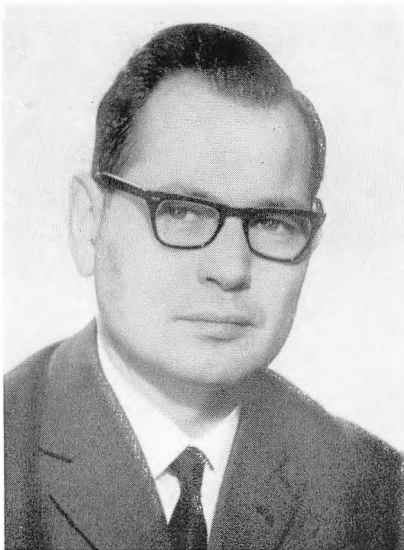
forretningers udførelse med hovedvægten lagt på det rent sikringsmæssige, altså i realiteten en slags daglig grundlov. Hertil kommer så alle cirkulærerne og øvrige instruktioner, der er at betragte som supplement til forretningsordenen.

Selve forretningsordenen falder i to hovedgrupper, nemlig en for bankens afdelinger og filialer og en for de forskellige afdelinger/kontorer i Hovedsædet. Forretningsordenerne for afdelingerne/kontorerne i Hovedsædet skal tages op til en naturlig revision og ajourføring, blandt andet i forbindelse med den sidste tids omflytninger samt sammenlægninger af flere funktioner i f. eks. Afregnings-Afdelingen. Ordnerne vil imidlertid i stor udstrækning blive udarbejdet af de pågældende afdelinger/kontorer selv, og vi vil ikke her beskæftige os mere med den gruppe, men springer straks over til en nærmere omtale af forretningsordenen for afdelinger og filialer.

Her har vi for det første den gamle orden »Forretningsorden nr. 20 - Afdelinger og filialer«, der - for så vidt angår de afsnit, der ikke er blevet afløst af den nye orden - stadig har gyldighed, omend den kan være lidt »gammeldaws«, men så kommer cirkulæresamlingen og øvrige instruktioner os til hjælp som et værdifuldt supplement. For det andet har vi de nye ordener, der bærer numrene fra 51 til 67, og som til sin tid skal fremtræde som en fuldstændig afløsning af orden nr. 20.

I orden nr. 20 var alle fag samlet i én bog, der først og fremmest indeholdt de grundlæggende regler, medens fortolkninger og supplement var - og er og bliver - udsendt efterhånden på anden vis.

Den nye orden skal helst være både en grundlov og en art ekspeditionsvejledning på én gang. De enkelte afsnit er indsat i særømslag bl. a. for at give afdelinger og filialer større mulighed for fordeling til de enkelte faggrupper. Visse afsnit med relation til hinanden vil være indsat i samlebind. Det samlede værk påregnes at komme til at omfatte ialt 17 - skriver sytten - afsnit. Heraf er allerede 11 - skriver elleve - udsendt inden for de sidste kun 1½ år; der resterer således kun 6 - skriver seks -, der

Prokurist J. Marschall Sørensen, Administrations-Afdelingen, arbejder for tiden intenst med den opgave at ajourføre bankens forretningsorden. Her fortæller han om, hvordan dette arbejde skrider fremad.

antagelig vil udkomme successivt i løbet af det næste års tid eller der omkring. Disse er »Bogholderi«, »Kassen«, »Kontorsteder«, »Maskinbetjening«, »Lån og kreditter« og »Valuta«.

Selve forretningsordenen skulle gerne efterhånden bringes til at indeholde de fleste cirkulærer, enten i selve teksten eller som et tillæg til indsættelse bagved. Dette vil – når systemet er fuldt udbygget – forhåbentlig betyde en stor lettelse i det daglige arbejde og fjerne et vist usikkerhedsmoment med hensyn til, om man nu har husket på dette eller hint cirkulære, o.s.v., o.s.v. For eksempel skulle det kunne blive sådan, at skal man – rent forretningsordensmæssigt – finde noget om emnet depot, ja, så tager man blot sit bind nr. 55: »Depot« og får »klar besked« og så fremdeles. Selvfølgelig vil der fortsat være behov for visse supplement, såsom enkelte cirkulæregrupper, valutabog og hvad nævnes kan, men målet er altså i det store og hele som skitseret ovenfor.

Et udkast bliver til – kender De situationen

Hvad gør man, når man skal i gang med at udarbejde et nyt afsnit til forretningsordenen? Man tager en blok og en blyant. Derefter bladrer man i sin lovsamling – undskyld cirkulæresamling – omhyggeligt for at se, om der skulle være et par cirkulærer, der handler om det aktuelle emne, og skriver undervejs numrene op. Når man er færdig med dette, er hele siden fuld, man siger »Det var da skrækkeligt« og får en venlig sjæl til ved lejlighed at skaffe sig et ekstra eksemplar af de pågældende cirkulærer, for vi må endelig ikke fjerne noget fra samlingen, før der kan finde annullering sted. Man læser den bestående forretningsorden og cirkulærene godt igennem, udarbejder en disposition med over-, under- og mellemgrupper, fordeler cirkulærene i grupperne, så godt man nu kan, og går så i gang. Det vil sige,

man starter med at skrive f. eks. »Udkast til forretningsorden for afdelinger og filialer nr. 55: Depot«. Efter nogen betænkning skriver man foran »Udkast« »Foreløbigt« og så grifler man ellers løs af karsken bælg og forsøger at sammenarbejde det eksisterende stof til et hele. Ind imellem er det nødvendigt at konsultere en eller flere eksperter ude eller inde for nærmere belysning af et problem. Efter renskrift, som yderligere besværliggøres af den næsten uæselige skrift og af overstregninger, pile, henvisninger o.s.v., maler man påny løs på det tålmodige papir og bringer næsten den rare dame, der renskriver på maskine, på fortvivlelsens rand. Dette tilrettelsesarbejde gentager sig måske et par gange. Man giver forslag til annullering af cirkulærer, respektive indsætninger bagved.

De kloge hører –

Herefter sendes en kopi af udkastet og af alle cirkulærerne m. v. til en lille fast kreds af erfarne folk – uofficielt kaldt »forretningsordenudvalget«. Efter mange, lange og gode diskussioner her med tilføjelser, udstregninger o.s.v., og ny renskrift, kommer turen til dem, der arbejder med problemerne til daglig ude omkring. Dette skal forstås derhen, at hele materialet nu sendes til nogle chefer i afdelinger og filialer med anmodning om, at disse og deres medarbejdere gennemgår ordenens tekst og afgiver eventuelle kommentarer ud fra deres erfaringer. Dette er et meget vigtigt led i hele udarbejdelsesproceduren, og det er også sådan, at vi i disse tilfælde – som i øvrigt i alle forhold – bliver mødt med stor velvilje fra afdelingers/filialers side. Og vi er meget glade for den gode kontakt, der også herigennem skabes mellem afdelinger/filialer og Hovedsædet. Og så glæder vi os hver gang til at se de afgivne kommentarer.

Når vi har fået bemærkninger retur, går materialet tilbage til »Forretningsordenudvalget« til ny omhyggelig gennemgang af tekst og kommentarer med fornøden tilrettelse. Nu er man ved at være godt træt af den orden, men endelig når man da til, at den kan renskrives for sidste gang, sendes til konfirmation og derefter til udsendelse med et direktionscirkulære.

Slipper vi nogensinde af med den store cirkulæresamling?

Som sluffeffekt kan vi lige stille spørgsmålet: »Slipper vi nogensinde af med den store cirkulæresamling« og forsøge at besvare det efter bedste overbevisning. Og svaret bliver: »Vi bliver måske aldrig helt fri for en cirkulæresamling, men næsten. Samlingen er i øjeblikket stor, og der kommer stadig nye stykker til. Men mange af de cirkulærer, der udsendes, har kun engangsinteresse og vil kunne annulleres efter nogle dages forløb – og bliver det som hovedregel også! Endvidere vil der i forbindelse med udarbejdelsen af de resterende ordensafsnit blive annulleret mange cirkulærer, enten ved indarbejdelse i teksten eller ved indsættelse bagved. Og en løbende ajourføring af de allerede udsendte nye forretningsordener vil også kunne bringe nogle cirkulærer til fald. Når alle nye ordener er udsendt, vil der kunne foretages en fuldstændig revision af den til den tid eksisterende – forhåbentlig lillebitte – cirkulæresamling, hvoraf nogle cirkulærer vel kan annulleres, nogle gå i ordenerne på den ene eller anden vis og resten samles i nogle få grupper som en art tillæg til forretningsordenen. Ved udsendelse derefter af cirkulærer med direkte relation til et forretningsordensafsnit vil cirkulæret enten kunne indsættes straks bag i ordenen eller snarest muligt indarbejdes og annulleres.

Udvalgs møde om den nye forretningsorden for »Valuta«: Fra venstre: Kontorchef Martensen, Administrations-Afdelingen, kontorchef Friis Nielsen fra Revisionen, prokurist Hasselager, OK, valutaeksperten, kontorchef Henning Schmidt, fuldmægtig Kreilgaard, City, og Marschall Sørensen.

PERSONLIG KONTAKT ...

Vi rejser ud - og vi modtager besøg

Vor bank har daglig kontakt med mange banker i det fremmede. Der sker ustandselig noget. Telefonerne kimer. Telexapparaterne klapper. Bankfolk besøger os. Vi aflægger besøg i udenlandske banker.

Hvad er baggrunden, og hvad er formålet med denne aktivitet?

Danmarks samhandel med andre lande vokser, og danske skibe indsejler betydelige beløb i fremmed valuta. Licensindtægter indgår, og renter samt afdrag af lån skal betales til udlandet. Alt dette og meget mere har vor bank sin betragtelige andel af, og det gælder om at kunne formidle betalingerne mellem Danmark og udlandet bedst og hurtigst muligt.

Derfor må vore forbindelseslinier være i orden. Ikke blot rent teknisk, men også i høj grad personligt. Det er forlængst almindeligt anerkendt, at personlige kontakter er af største værdi, og dette gælder ikke mindst i bankverdenen. Der er gennem årene knyttet utallige venskabsbånd med kolleger i udenlandske banker, og disse forbindelser plejes på forskellig vis. Man besøger hinandens banker, og man mødes ved internationale konferencer. Man telefonerer eller skri-

ver sammen, når der pludselig opstår problemer eller spørgsmål, der skal løses.

Repræsenteret i Zürich, São Paulo, Tokyo og Paris

Det er imidlertid ikke alene fra »hovedkvarteret« i Holmens Kanal, at der udgår forbindelseslinier, men også fra vore »lytteposter« i udlandet udfoldes der bestræbelser for at være så veludrustet, at bankens kunders ønsker i videst muligt omfang kan imødekommes. Vi har i nogle år haft en sådan »lyttepost« i Nordfinanz-Bank Zürich, Zürich, altså inden for EFTA-landenes gruppe, og Danmarks Nationalbank har i september imødekommet vor ansøgning om at overtage en del af aktiekapitalen i en fransk bank, altså inden for EEC. I øvrigt vil Svenska Handelsbanken, Den norske Creditbank og Kansallis-Osake-Pankki, Helsingfors, overtage resten af aktiekapitalen.

Sidste år etablerede vi repræsentationskontor i Sao Paulo, Brasilien, og i år har vi fået en konsulent i Japan.

Vi mener med disse etableringer yderligere at kunne tilgodese vore kunders mangeartede behov. F.L.

På vicedirektør Thaarups 60-års dag 15. september strømmede gratulanter til fra nær og fjern. Her aflægger direktør Sundström, bestyrelsesformanden for Nordfinanz-Bank Zürich, fødselsdagsvisit.

Fra Remburs Afdelingen sender frøken Engholm Christensen en underskrift til kontrol på Ottiliavej.

En praktisk nyerhvervelse

I forbindelse med etableringen af Afregnings-Afdelingen anskaffede Handelsbanken sig 2 stk. facsimileanlæg Zetfax Siemens (2 sendere + 2 modtagere) til overførelser af bl. a. underskrifter fra Hovedsædet til Udlandsbogholderiet på Ottiliavej.

Anlæggene er tilkoblet hinanden ved direkte telefonledning fra Hovedsædet til Ottiliavej, således at man ved en knap på senderen kan sætte overførelsen i gang og samtidig starte modtageren. Handelsbankens bestående anlæg kan overføre 19 cm skreven oplysning på 1 minut, dog med en max. bredde af 27 mm. Anlægget er vel det mest up-to-date her i landet, når pris og størrelse tages i betragtning. Der findes anlæg med større hastighed og kapacitet (flere danske bladhuse har disse), men til vore bestående opgaver er det pågældende anlæg foreløbig tilstrækkeligt. De store lande - og vel specielt U.S.A. - er jo i denne henseende foran på det tekniske område, og det de har af teknisk apparatur, må vi jo sædvanligvis vente på i 3-5 år.

På de fleste områder på kontormaskinefronten foregår der et meget stort udviklingsarbejde, og vi må hele tiden følge dette arbejde, afprøve og vurdere de nye ideer, der kommer frem, og herigennem gøre bankens arbejde så teknisk rigtigt som muligt.

Søndergaard, Organisations-Afdelingen.

Et minut efter afsendelsen har Afregnings-Afdelingen underskriften, der kontrolleres ved hjælp af underskrifts-cirkulæresamlingen.

DEN SKALDEDE SANGERINDE

Mr. Martin: Hm, hm.
Mrs. Martin: Åh, ja, det er da så rigtigt.
Mr. Martin: Vi har allesammen snue.
Mr. Smith: Dog er det ikke koldt.
Mrs. Smith: Det trækker ikke.
Mr. Martin: Nej, heldigvis.
Mr. Smith: Åh, ja, ja, ja.
Mr. Martin: Er De ked af noget?
Mrs. Smith: Nej, han . . . keder sig.
Mrs. Martin: Åh, mr. Smith, det burde De ikke i Deres alder.
Mr. Smith: Hjertet har ingen alder.
Mr. Martin: Det er rigtigt.
Mrs. Smith: Det siger man.
Mrs. Martin: Man siger også det modsatte.
Mr. Smith: Sandheden ligger midt imellem.
Mr. Martin: Netop.

Ionesco. Absurd teater. Citatet er fra »Den skaldede sangerinde«, som lige så godt kunne have heddet »KOMMUNIKATIONS-VANSKELIGHEDER«. Trist selskabelighed med kedsommelig konversation. De kender det, ikke? Det er såmænd ikke så absurd, som det ser ud til. Den enkleste form for kommunikation, SAMTALEN, er måske den sværeste. Ikke blot i selskabelighed som ovenfor, hvor man har svært ved at holde en samtale i gang, men også når en samtale synes at gå allerbedst. Man tænker eet, siger noget andet og mener måske noget tredje, mens modparten på sin side lægger noget andet i ordene, hvis han i det hele taget hører ordentlig efter, fordi han er optaget af at tænke på, hvad han selv vil sige – så snart han kan få et ord indført. Se bare, hvor tit en diskussion i TV løber af sporet, fordi man ikke virkelig prøver at forstå hinanden og holde sig til emnet. At samtale er ikke blot at udtrykke sig klart – det er også at lytte rigtigt.

Men DET SKREVNE ORD. Det er klart. En lidt langsommelig form for kommunikation, måske, men man kan præcist se, hvad der er ment. Sort på hvidt – ikke noget at mis-

Fuldmægtig J. Krisand, Automations-Afdelingen, causerer her om kommunikation i al almindelighed.

forstå. Et eksempel: »Jeg får et æg hver morgen«. En enkel og banal sætning, men alligevel misforstod De den. De skal lægge trykket anderledes. Prøv at læse sætningen igen seks gange og læg hver gang trykket på et nyt ord. Ikke sandt? Seks forskellige meninger. Som jeg har hørt sige ude i byen: »Synd for Handelsbanken. Der må efterhånden kun være ældre mennesker tilbage derinde. Overalt læser man, at »Ungdommen går i Handelsbanken«.

Det skrevne ord er jo anderledes end det talte. Det fremgår jo alene af udtalen; men også stilistisk er der jo forskel. De har jo sikkert bemærket den overdrevne brug af »jo«, men ville De også have bemærket det, hvis De havde hørt det ovennævnte talt? Nogle mennesker skriver ligesom de taler og ofte uden at tage hensyn til komma og punktum. Det kan virke pudsigt og forvirrende, især hvis man ikke kender den skrivende, men er man inde i hans sprogbrug, opdager man måske, at han alligevel forstår at udtrykke sine meninger bedre end mangen stilist.

Mange foretrækker nemlig at udtrykke sig skriftligt fremfor mundtligt, fordi man så bedre kan give sig tid til at finde de rette udtryk og dreje sætningerne rigtigt. Til gengæld løber man en større risiko for at løbe af sporet, fordi en sætning får en lidt anden

drejning end tilsigtet, og så kan det være svært at få en ny sætning til at passe ind i stilen. Man må til at skrive det hele om igen eller rette i det skrevne. Måske bliver det alligevel nemmere med telefonen . . .

TELEFONEN, ja. Dette tekniske vidunder, som så behageligt hjælper os i vore kommunikationsvanskeligheder.

– Hallo!
– Goddag! Ja, så er det i orden med lånet. De kan . . .
– Hva'beh'ar? Hvad siger De?
– Jeg siger: Så er det i orden med Deres lån. De kan godt . . .
– Ja, undskyld, men hvem taler jeg med?
– Jamen, er det ikke fru Larsen?
o.s.v.

De nikker genkendende, ikke? Skam Dem! Næh, hov, vil De måske sige, det var Dem der blev ringet op. Jamen, hvorfor sagde De så ikke straks Deres navn eller telefonnummer? Hvem den anden var? Nå, det sagde han ikke engang. Han smækkede vel bare røret på uden at sige undskyld – eller sagde han, at han så havde fået forkert nummer? Den undskyldning kan vi snart ikke bruge mere, nu vi selv drejer numrene. Det er så nemt at være anonym i telefonen, og det går måske ud over høfligheden. Men i telefonen er høfligheden måske vigtigere end ellers, hvor man samtidig kan se den talendes mimik. Ved De iøvrigt, at der nu føres langt over 1½ milliard telefonsamtaler om året i Danmark? Alt for mange af disse er fejlprovinger, men det er nok alligevel for intet at regne imod den overflødige tid, der er medgået til samtalerne. En meddelelse i telegramstil havde vel ofte været tilstrækkeligt.

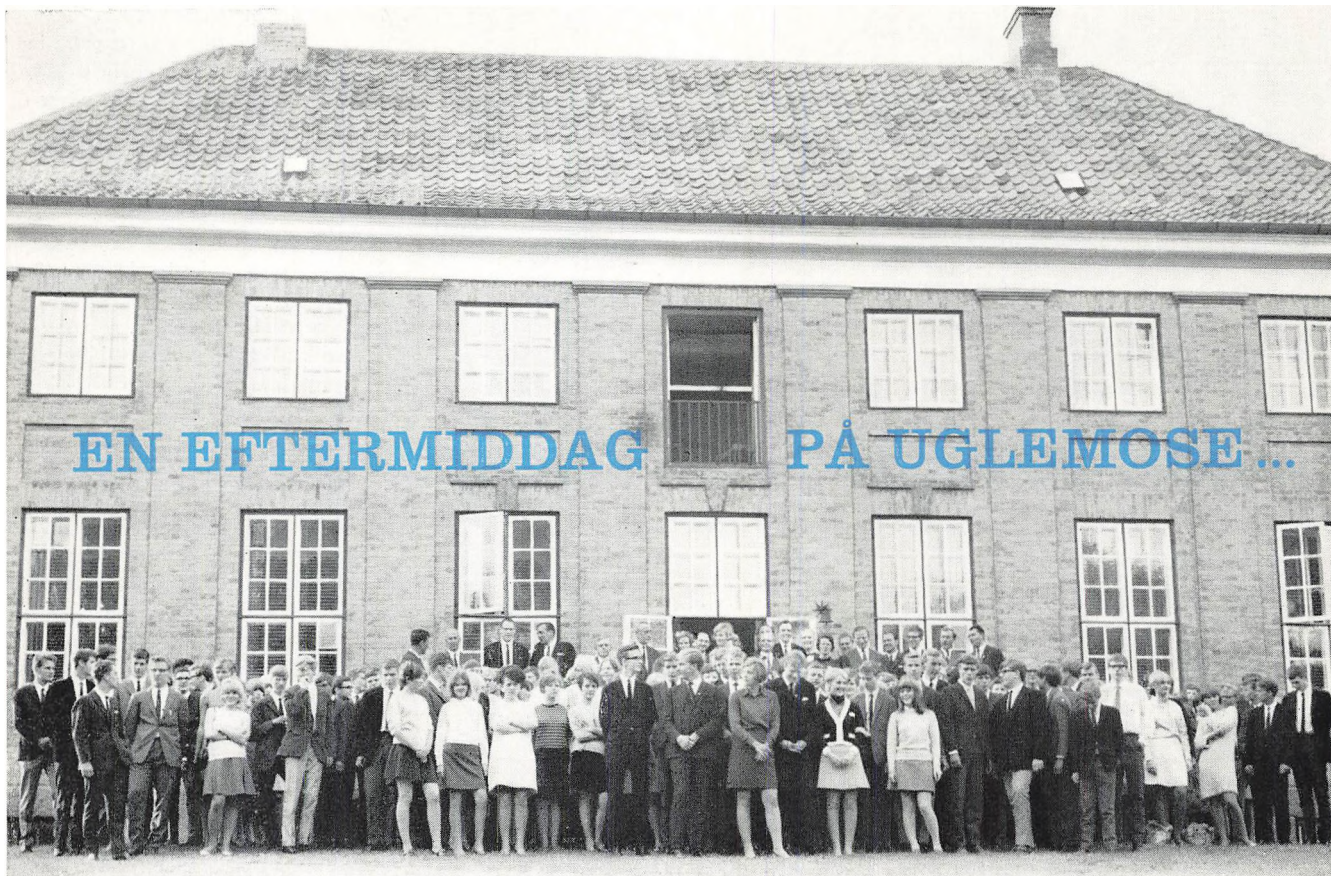
Man kan selvfølgelig også gøre det for kort. Nogle elsker FORKORTELSER, og det er naturligvis også godt og praktisk, hvis andre end de selv ved, hvad bogstaverne dækker. Nogle forkortelser er jo ligefrem så indarbejdede, at mange ikke ved, hvad de enkelte bogstaver står for; forkortelsen er i sig selv blevet et begreb. Men inden det kommer så vidt, kan en forkortelse nok give anledning til MISforståelser – bogstavelig talt. Under et møde i Planlægnings-Afdelingen var tavlen blevet fyldt med vigtige oplysninger. Ved mødets slutning gik fuldmægtig Eiberg hen til tavlen og skrev med store bogstaver M.I.S. »Ja, det er rigtigt«, udbød organisationschefen. Eiberg så uforstående på ham. »Ja, Management Information System!«. »Næh«, svarede Eiberg, »M.I.S. betyder nu bare »Må ikke slettes!«.

Kommunikation. Det er også rutebilkørsel. Kommunikation er samfærdsel, samkvem, samklang. At mødes, at få forbindelse, at forstå hinanden.

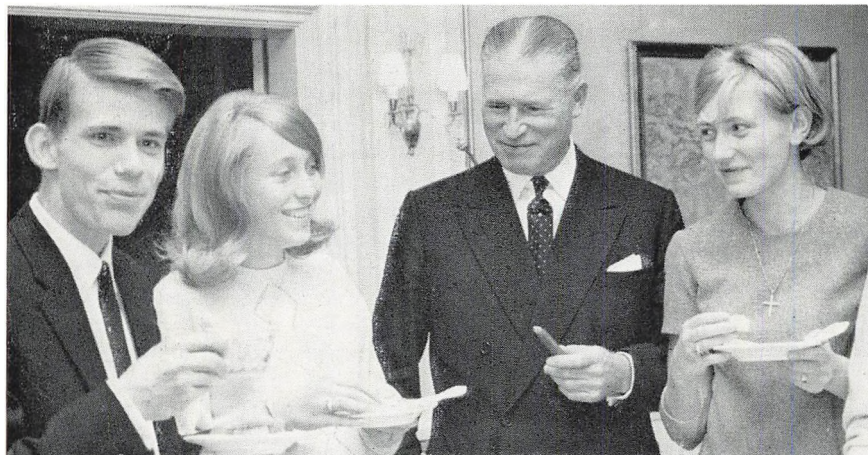
Brandmanden: A propos, den skaldede sangerinde?

Mrs. Smith: Hun sætter stadig sit hår på samme måde!

Brandmanden: Aha! Men så farvel mine damer og herrer.

Det »traditionelle« billede.

Direktør Glashof i snak med Hanne Knudsen (til højre), Alice Andersen og Peter Keis Sørensen.

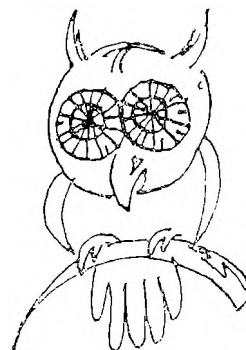

Kaffe til 200 personer - frøken Møller i utrættelig aktivitet.

Onsdag den 6. september var sommerens nye elever fra København inviteret til te på Uglemose. Direktionen ville gerne have lejlighed til at hilse på dem alle.

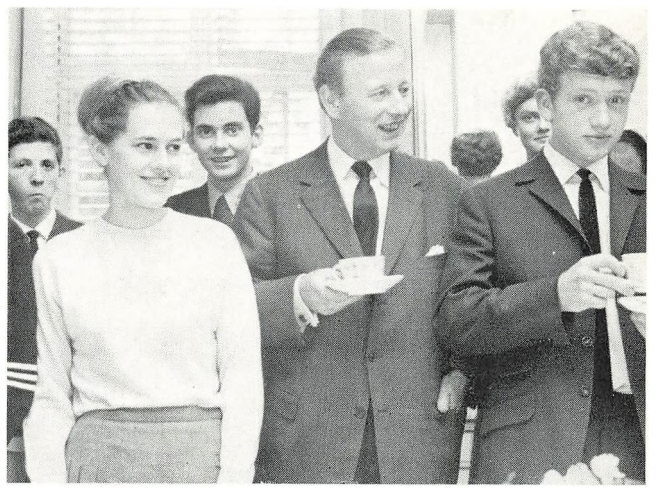
Denne eftermiddag er efterhånden blevet en tradition som afslutning på elevskolen, der i år gennemførtes i tiden fra den 17. juli til 2. september.

Omkring 200 unge har i år gennemgået det 2 ugers træningsprogram, der danner grundlaget for arbejdet ude omkring i afdelingerne, og elevskolens lærere har konstateret, at årets »kuld« har det »rigtige i sig«.

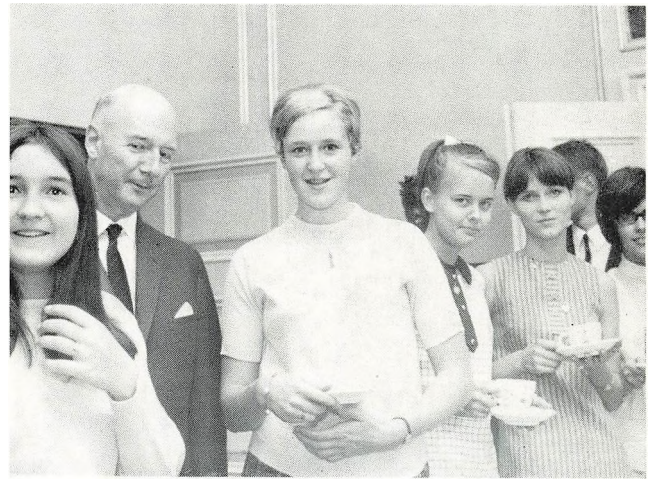
Kontorchef Friis Nielsen, som var blandt lærerne, fortæller direktør Hoffmann om undervisningen.

Direktør C. B. Andersen mellem Jette Filbert og Frank Bjørnholdt Sørensen.

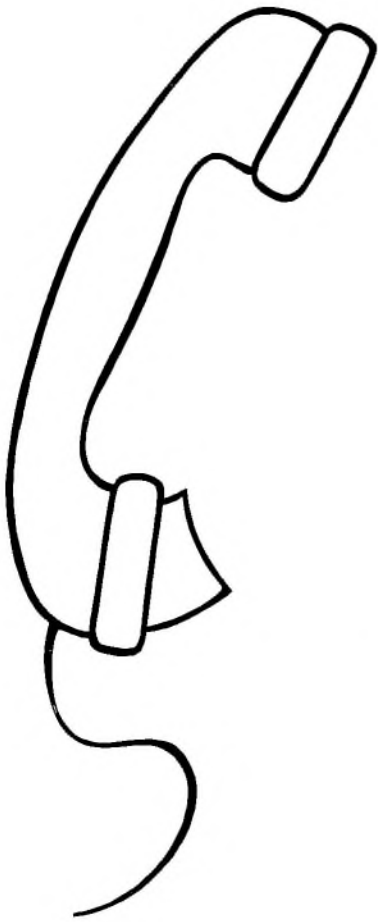
Direktør Bendt Hansen hilser på Uffe Vibov.

De unge damer, som vor personalechef, vicedirektør Koefoed, underholder sig med, er fra venstre Susanne Bak-Jensen, Lis Herrestrup, Inge Fiskbæk og Birgit Hansen.

og her har vi hele flokken af nye Københavner elever

128600

Vi drejer Hovedsædets »stjernenummer« og får på tråden en af de fire venlige stemmer, vi alle kender så godt. Det viser sig at være frk. Asta Margrethe Jensen, som straks giver os den ønskede tilladelse til at aflægge telefonomstillingen et besøg.

Frk. Jensen har siddet ved omstillingsbordet siden 1946. – Det er lang tid i det samme job! – Ja, men jeg er glad for arbejdet, siger frk. Jensen, – mange vil måske mene, at det er ensformigt at sidde og sige »Handelsbanken« dagen lang, men det synes jeg bestemt ikke – der er jo nemlig meget andet end det. Der er megen afveksling dagen igennem, der stilles krav om sporsans, det er vigtigt, at man har intuition og konduite – det er jo f. eks. meget almindeligt, at folk ikke ved, hvad de skal bede os om, og så må omstillingsbordet finde frem til, hvem der skal tales med.

Vi har uvaner

Frk. Jensen, der virkelig er lige så elskværdig, som man får indtryk af gennem stemmen, ville vist aldrig tage en så dømmende udtalelse i sin mund, men hør nu, hvad hun svarer på vort spørgsmål om, hvorvidt bankens medarbejdere har telefon-
uvaner:

– De skulle vide, hvor tit vi fra kunder får en opringning som denne:

- »Der er ringet fra banken
- De har bedt mig ringe«

og så sidder vi der og må indkredse. Derfor kunne vi ønske, at bankens medarbejdere altid opgav navn og lokalnummer til kunden, og ikke blot når man lægger en telefonbesked, men også hvis man skriver til kunden i en sag, der vil kunne medføre en telefonisk henvendelse til os.

Lys blinker, ledninger flyttes, »Handelsbanken«, »Handelsbanken«, »Handelsbanken« lyder det fra frøken Jensen (til højre), frøken Alliverti og fru Toftegaard.

Her indskyder frk. Alliverti: - Jeg tror også, at mange vil nikke genkendende til denne situation:

«Det er desværre heller ikke her, - nu skal jeg stille Dem om»

og så har vi den samtale igen på omstillingsbordet, måske endda stadig uden fyldestgørende oplysning om, hvor den skal hen.

- En tredje ting, der er til gene, er den omstændighed, at der ofte går for lang tid, før afdelingen tager telefonen - eller rettere - telefonen tages ikke, og vi må sige til kunden:

«- der svares ikke, jeg prøver at ringe igen».

Nyt omstillingsbord til nytår

Den sidstnævnte ulempe - at afdelingen ikke tager telefonen - bliver efter nytår ikke længere omstillingsbordets problem. Til den tid får vi nemlig nyt omstillingsbord - mere moderne og i nyindrettet lokale - og med det nye system vil telefonen blive ved med at ringe ude i afdelingen, indtil den bliver taget. Bordet indeholder også andre tekniske fordele frem for det nuværende, hvorved man bliver fri for en del fejlekspeditioner, som vi er uden skyld i, siger fru Toftegaard.

Undgå tiden mellem kl. 12,05 og 13,25

Dette tidsrum er dagens topbelastning for omstillingsbordet - da kan op til tre fjerdedele af bordets ledninger være blokeret af kunder, der skal høre kursnoteringen. Formiddagen er også altid travl, oplyser fru Tolne, og den 3. og den 17. i måneden er der mægtig livligt til inkasso på grund af sidstedagsveksler, ligesom terminerne altid kan mærkes.

- Har omstillingsbordet tit vrede eller irriterede kunder i telefonen? - Det kan selv-

følgelig ske, og i sådanne tilfælde gør vi, hvad vi kan, for fra vores forpost at få stillet kunden tilfreds, inden vi stiller om. Frøken Alliverti fortæller, at hun forleden havde en kunde på tråden, der sagde: »De annoncerer med, at De er ungdommens bank, men vi bliver gamle, mens vi venter på at få forbindelse med Dem».

- Er der mange udenlandske samtaler?

- Hovedparten går til Arbitrage-Afdelingen, idet afdelingen har flere direkte ledninger. Men vi har da daglig forbindelse med udlandet, i morges havde Frøken Alliverti en stockholmer, der inden omstillingen til udlandssekretariatet skulle have at vide, hvordan det stod til i Kongens By.

De smilende stemmer

Gennemgående er vore fire damer imidlertid enige om, at de befinder sig i en venlig atmosfære, når der daglig slutes i tusind-

vis af kontakter med bankens medarbejdere og med kunderne.

Frøken Jensen fremhæver, at det er morsomt at have ansvar for bankens stemme udadtil - at vide, at det betyder noget for bankens Public Relations, for forholdet til kunderne, at ikke blot skrankemedarbejderne, men også de ved telefonerne er med til at skabe en god atmosfære.

Det kan roligt fastslås, at de fire på Hovedsædets omstilling er sig denne opgave bevidst og til fulde lever op til den! cp.

10 TELEFONBUD

1. Tag straks telefonen ved opringning
2. Tal tydeligt lige ind i tragten
3. Husk at præsentere Dem
4. Vær altid høflig og elskværdig
5. Afbryd aldrig den, De taler med
6. Undskyld fejltagelser
7. Hav skrivematerialer parat
8. Notér hvad der skal huskes
9. Gentag ordrer
10. Misbrug aldrig telefonen til private samtaler

ORDENES BETYDNINGSSINDHOLD

af forstander Lars Pedersen

Hvad er værst, at være dum eller smalsporet? Den, der fra barnsben har hørt vendingen »der var du smalsporet« i betydningen »der bar du dig lidt dumt ad«, men sagt med humoristisk og overbærende tonefald, bliver unægtelig noget overrasket, når en medarbejder tager det pågældende udtryk ilde op, og senere, da gemyttet igen er faldet til ro, indrømmer, at han opfatter det som langt værre end dum.

Ord betyder ikke det samme for alle de mennesker, der taler det sprog, ordene tilhører. Vi opfatter ikke altid de ord, der bliver brugt, men derimod en betydning vi selv lægger i dem. Hvis denne betydning er en anden for os end for den, der udtalte ordene, har vi mulighederne for misforståelser.

Til gengæld ligger der også i det at anvende ord, der vækker de rette følelser, en mulighed for påvirkning, som store talere altid har anvendt. Tænk blot på Churchills ord om blod, sved og tårer. De ville ikke have virket på samme måde, hvis de havde lydt: død, anstrengelse og elendighed.

Læren om ordenes betydningsindhold betegner vi semantik eller semasiologi. Det kommer af det græske semeion, der kan oversættes ved mening.

Semantikken beskæftiger sig ikke med ords betydning i almindelig forstand, men med den betydning læseren eller tilhøreren lægger i dem. Semantikken siger altså, at ordenes betydning ikke ligger i selve ordene, men i vore reaktioner. En vovet historie bliver ikke mindre vovet ved at blive fortalt på finsk eller arabisk, men hvis tilhørerne ikke forstår ordene, siger den dem intet.

En gråspurv er i reglen en gråspurv, men en Ford kan være lige fra en Anglia til en Lincoln. Vi er blot tilbøjelige til at stryge firmanavnet Ford og nøjes med typebetegnelsen. Det er næppe bare magelighed eller sparsommelighed med ord, selv om nogle nok vil påstå det. Langt snarere er det fordi vi finder, at der ligger en opvurdering af bilen i brugen af typebetegnelsen og udeladelsen af Ford. Derfor ser vi altså nu fra Ford den såre naturlige reaktion i forbindelse med lanceringen af nye modeller, at betegnelsen Taunus er udeladt til fordel for en typebetegnelse i bogstaver og tal – så nu vender Ford-navnet nok tilbage i almindelig omtale af de pågældende biltyper.

Et flag er et stykke tøj. Vi tillægger det selv en symbolsk betydning. Et ord er en lyd eller en hydrække, som vi selv giver en bestemt betydning. Vi er tilmed tilbøjelige til at gå ud fra, at der kun er en måde at bruge et ord på – vor egen – og at alle bruger det i samme betydning, men det gør de

netop ikke, og så har vi kommunikationsvanskelighederne.

Vi kan komme ud for, at enkelte mennesker reagerer fuldstændig uforståeligt overfor vendinger eller udtryk, vi bruger i bedste mening. En personalechef slængte en ansøgning i papirkurven, da han så, at ansøgeren hed Mikkelsen: »Jeg kan ikke fordrage det navn!«. Af en eller anden grund har han fået uvilje til alle dem, der har navnet. Sådanne menneskelige reaktioner på symboler og tegn – herunder også på hele sproglige symbolsystemer – kan vi kalde semantiske reaktioner.

Bruger vi ordet hund uden nærmere at angive, hvilken slags hund vi tænker på, vil tilhørerne se deres egen eller naboens hund for sig. Et ord som skov kan udløse tanker i retning af løvskov eller nåleskov, alt efter hvad der findes på tilhørernes hjemegn. Ja, selv et geografisk begreb er ikke ens for alle mennesker. Det vil være præget af de oplevelser, vi har haft det pågældende sted. Navnet Odense blev således i mange menneskers bevidsthed sat i forbindelse med gru og uhygge efter sommerens togkatastrofe.

At ords semantiske værdi også kan undergå ændringer ser vi af ord som knallert og lårkort, der oprindeligt for de fleste mennesker havde et vulgært, humoristisk anstrøg, men efterhånden er gået ind som udtryk, der anvendes uden biklang, ja, for det første vedkommende endog har fået officiel anerkendelse. Ordene direkte betydning kan også ændres tid efter anden. Bud betød oprindeligt budskab, men opfattes nu mere som den, der overbringer et budskab.

Vi kender det gamle udtryk, at et ord er et ord, men det kan være misvisende. Vi opfatter det i reglen i betydningen: et løfte er et løfte, eller en mand vedstår altid, hvad han lover, for samme ord kan betyde mange ting. Vi kan vel stadig sige om en pige, at hun er ren og skær, men ordet får en noget anden betydning, hvis vi siger: skær dig bare en skive til. Og hvis Robinson Crusoe havde været så uheldig at havne på et skær i stedet for en øde ø, var der næppe blevet nogen roman ud af det.

Efter sigende er de 500 mest almindelige engelske ord optaget i Oxford Dictionary med ialt 14070 forskellige betydninger. I de skandinaviske sprog er der talrige eksempler på, at samme ord har flere betydninger. Vi kan derfor undre os over, at der ikke på den konto indtræffer flere misforståelser end tilfældet er, men det skyldes, at ordene af omgivelserne får det semantiske præg, der gør, at vi tyder dem rigtigt.

Et ords semantiske værdi vil hyppigt være

Forstander Lars Pedersen, Taleteknisk Institut, vil være velkendt af mange Handelsbank-medarbejdere fra sin undervisning på Uglemose i taler- og mødeteknik. I denne artikel behandler Lars Pedersen semantikken: Læren om ordenes betydning.

præget af de vokaler, det rummer. Hvis det ikke direkte vækker følelser hos os, vil dets vokaler være med til at afgøre vor indstilling til det, ordet dækker.

Det hænger sammen med den måde, hvorpå vi bruger vore artikulationsorganer, når vi skal udtale vokalerne. Vokalerne i e-æ-a virker i reglen mere venlige end y-ø-u-o-å, fordi de skal udtales med brede, smilende læber i modsætning til de sidstes runde læbestilling. Det er næppe helt tilfældigt, at et verdenskendt oliefirma har fundet kampagnen over sloganet »en tiger i tanken« så værdifuld, at den har fået lov at køre i flere år, for virkningen kommer ikke alene fra den semantiske betydning i flere af ordene, men også fra de smilende vokaler. I modsætning hertil standsede et andet oliefirma hurtigt sin kampagne for benzin med Boron, for ordet havde ikke nogen følelsesmæssig betydning og var ikke smilende at udtale.

Bemærk også forskellen på den ventende kundes reaktion, når vi vender tilbage til telefonen og siger »Undskyld De måtte vente« eller »Tak fordi De ventede«.

Der er i vor tid en sådan mangel på forståelse mellem de forskellige grupper i samfundet, at nogle taler om en forståelseskluft. Vi har bemærket den i fjernsynet, hvor politikere, præster, forfattere, teknikere eller musikere udtrykker sig i et sprog, der ligger langt fra det, vi selv plejer at bruge. I bedste fald er deres tale måske næsten uforståelig for os, i værste fald vækker den uvilje både mod den, der taler, og alle, han repræsenterer. Forståelseskluften synes altså at være en sprogløft.

Debattøren, sælgeren, instruktøren og reklamemanden skal kunne udtrykke sig sådan, at de sprogligt er på bølgelængde med de fleste af tilhørerne eller læserne. Derfor må alle, der skal påvirke gennem ord, ikke nøjes med at interessere sig for ordenes konventionelle indhold, men prøve at finde ud af, hvad tilhørerne eller kunderne eller eleverne opfatter, når de hører eller læser de pågældende ord.

Den, der bare siger, hvad der falder ham ind, og bruger ordene efter sin egen vurdering, vil nok i mange tilfælde ramme rigtigt. Men indstiller vi os på i kraft af et omhyggeligt ordvalg mere præcist at udløse de tanker, vi ønsker, vil vi utvivlsomt hurtigere se resultaterne af vore ord.

TANZANIA

Udlandsarbejdet i The National Bank of Commerce i Tanzania

Prokurist Robert Wunsch, Udlandssekretariatet, fik 1. april 1967 et års orlov fra Handelsbanken for som Foreign Manager i The National Bank of Commerce i Tanzania at medvirke ved opbygningen af denne banks udlandsarbejde. Wunsch har sendt VOR BANK denne beretning.

Nationaliseringen i februar 1967

Da bankerne i Tanzania, der alle var filialer af udenlandske banker, den 6. februar 1967 ganske uventet blev nationaliseret – vist nok som en populær indenrigspolitisk foranstaltning og et modtræk mod en voksende indre

Republikken Tanzania dannedes i 1964 som en sammenslutning af Tanganyika og Zanzibar, der var blevet selvstændige i henholdsvis 1961 og 1964. Tanzania har et areal på 922.000 km² og 10,5 millioner indbyggere.

opposition – var der ingen som helst forberedelser truffet fra regeringens side; man udtalte blot håbet om, at alle ville fortsætte som hidtil, da man højtideligt lovede

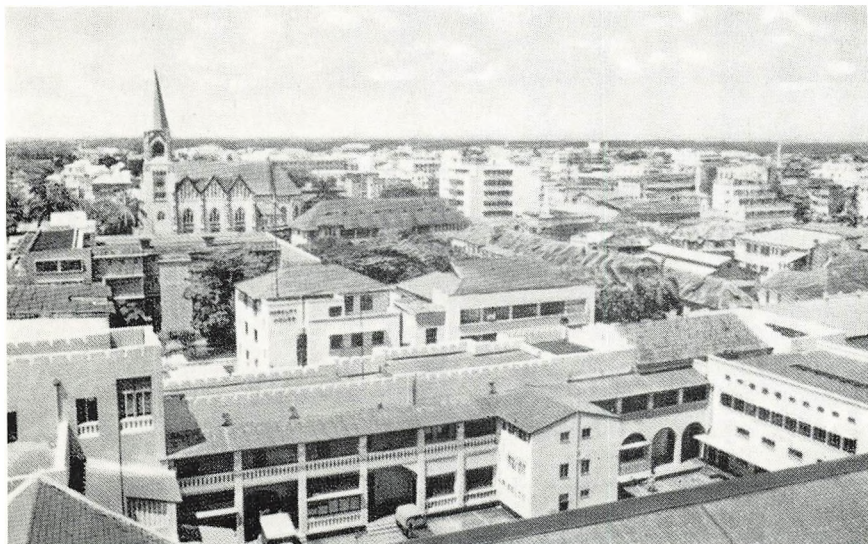
- de udenlandske banker en fair kompensation og
- de ansatte, at de i hvert fald ikke ville blive ringere stillet end før nationaliseringen.

Denne optimisme viste sig snart ubegrundet, da de (i hovedsagen) engelske banker naturligt nok ikke ønskede, at nationaliseringen skulle blive en succes, så eksemplet kom til at danne skole.

Engelsk modreaktion

Som modtræk spærrede to engelske banker deres tanzanianske filialers tilgodehavender (på ca. 36 mill. kr.), medens den tredje store engelske bank var så heldig at skylde ca. 10 mill. kr. til filialen i Dar es Salaam. Desuden må det indrømmes, at så godt som hele erhvervslivet gik i stå for en tid og kun trent kom i gang siden. Måske må jeg her indskyde, at handelen for størstedelens vedkommende ligger i indernes hænder, og at de i den såkaldte »Arusha-deklaration«, der gav anledning til nationaliseringen, dels så en trussel om samfundets socialisering og dels så et fornyet tegn på, at afrikaniseringen skulle fremmes, og at deres tid her i landet snart ville være forbi.

Regeringen frygtede derfor, at en kapitalflugt skulle sætte ind, og forbød alle andre end centralbanken at gennemføre udlands-

Udsigt over Dar es Salaam.

forretninger. Samtidigt nedsattes grænsen for anmeldelser til centralbanken fra kr. 40.000 til kr. 2.000. - Der hører ikke megen fantasi til at forestille sig, at centralbanken med sin relativt beskedne stab (den var kun godt et år gammel) ikke kunne klare de mange transaktioner, der hidtil var blevet effektueret af ca. 50 filialer - og det hele brød da også prompte sammen trods tilforordnede hjælpere fra The National Bank of Commerce.

Dertil kom, at englænderne beordrede deres folk til at nedlægge arbejdet og forlade landet. Når man så tager i betragtning, at de havde indtaget alle ledende stillinger, er det klart, at situationen var en katastrofe nær.

Hollænderne viser vejen

De allerførste udlændinge, der viste samarbejdsvilje, var hollænderne fra Algemene Bank Nederlands, som ikke blot lod deres folk blive i landet et stykke tid endnu, men på regeringens anmodning endog udsendte yderligere et par hjælpere, der dog hverken forsløg her eller der, da hollændernes antal kun var 8 i alt, medens ca. 60 andre europæere blev trukket tilbage. Man tog dog resolut arbejdet op, overførte alle hidtidige konti i den hollandske bank til en anden filial af den nye nationaliserede bank og omdannede »Holland House« til landets eneste bank, der måtte handle med udlandet. Selv om den lokale stab blev voldsomt forøget, og der arbejdedes i ugevis indtil midnat, var heller ikke denne afdeling i stand til at stå for presset, så man kom længere og længere bagud. Bogføringen led meget herunder, og vanskeligheder meldte sig i stort tal, vanskeligheder der delvis den dag i dag ikke er overvundet, ligesom vi stadig må behandle klager over forsvundne overførsler etc.

Der hentes danske bankfolk

Bortset fra et par af de mindre banker havde man i bankerne i Tanzania ikke ført selvstændige konti i udlandet, men afviklet mellemværender med udlandet over andre lande, f. eks. Kenya og England. Nostroboholders var derfor en mangelvare, der hverken kunne skaffes for penge eller gode ord.

Da situationen blev mere og mere uholdbar, foretog den nye banks direktion en rekrutteringsrejse til Europa, der dog ikke gav det ønskede antal bankfolk, bl. a. da i første omgang kun Danmark reagerede positivt. Det, man først og fremmest havde brug for, var ledende folk, som erfaringsmæssigt ikke brænder efter et afbræk i deres karriere, selv når eventyret Afrika lokker. Desuden tager rejsens praktiske forberedelser som oftest tid, så de sidste af de ønskede hjælpere såmænd ikke er kommet endnu her midt i august, selv om rekrutteringsrejsen fandt sted i begyndelsen af marts. Dog er vi efterhånden 8 danskere i The National Bank of Commerce i Dar es Salaam, og yderligere 5 unge danske bankfolk ventes hertil.

Reorganiseringen

Skulle bankens udlandsarbejde ikke bryde helt sammen, måtte nu en reorganisering finde sted, så man hurtigst muligt kunne stå på egne ben, for også hollænderne skulle hjem i maj, og hvis en løsning ikke var fundet forinden, ville dette betyde enden på al bankteknisk samkvem med udlandet.

Under disse omstændigheder besluttedes at decentralisere, og 4 filialer i Dar es Salaam og 8 i provinsen blev gjort til udlandsafdelinger, der selvstændigt måtte handle med udlandet; senere kom yderligere 2 til.

Som man kan forestille sig, indebar den skildrede situation et væld af chancer for de lokale bankfolk, som de ellers ikke med rimelighed kunne have ventet at få mange år frem i tiden - om overhovedet. Til deres ros skal siges, at den altovervældende majoritet har udviklet sig med opgaverne og lever op til den nye banks forventninger. Skuffelser er naturligvis forekommet, men er langt færre, end man med rimelighed kunne have frygtet.

Valutasvagheden afhjælpes

Hvad stillingen over for udlandet angår, så var den ikke særlig opmuntrende. Man havde arvet adskillige konti, men ingen store tilgodehavender nogen steder. Banken var heller ikke blevet udstyret med ny kapital af staten (tværtimod var 36 millioner af indskuddene spærret i London), og man kunne nok af centralbanken købe al den valuta, man ville, men ifølge loven kun mod kontant betaling, og det kneb som sagt med likviditeten. Den manglende valutabeholdning kunne til en vis grad have været opvejet af kreditfaciliteter, men det havde banken - naturligt nok - ikke kunnet opnå endnu, bl. a. fordi man hverken kunne fremvise en åbningsbalance eller et årsregnskab.

I denne situation greb centralbanken hjælpende ind og skaffede de første faciliteter ved at give deposits forskellige steder i Europa hos forretningsbanker, der så gav tilsvarende faciliteter til The National Bank of Commerce; det forbad loven om centralbanken nemlig ikke, så længe aftalen med de udenlandske banker kun havde form af en gentlemen's agreement og derfor ikke nødvendiggjorde en ompostering i balancen, hvor de pågældende deposits blot vistes som tilgodehavender i udlandet. Og da der først én gang var gået hul på bylden, varede det ikke så længe, inden andre faciliteter opnåedes uden tilsvarende indlån fra centralbanken.

Tilliden vokser

Da de første vanskelige måneder nemlig var gået, uden at banken brød sammen, og da vi satte en ære i stedse at opfylde vore forpligtelser, fattede man så småt tillid til The National Bank of Commerce, og de første internationale bankmænd anmeldte deres besøg for at danne sig deres eget indtryk af situationen. Dette indtryk må ikke

have været helt negativt (selv om vi i udlandsafdelingen ikke engang havde et samtaleværelse, hvor man kunne sidde uforstyrret med gæsterne), for det affødte hver gang tilbud om de faciliteter, vi var så ivrige efter at få.

Kamp for positionen

Desuden arbejdede tiden for os. De gamle bankers filialer i Kenya havde kort efter nationaliseringen opsagt de tidligere samarbejdsaftaler med banken i Tanzania og indført forhøjede tariffer, men medens de nødvendigvis måtte benytte The National Bank of Commerce for deres forretninger på Tanzania, kunne denne bank benytte outsiders i Kenya og gå udenom visse engelske banker, hvis kunder på denne måde fik dårligere (og dyrere) service end andre bankers. Denne krigsførelse var dog heller ikke gratis for os, og da vi i juli konstaterede, hvad alene de forhøjede provisioner i 2. kvartal havde kostet os, arbejdede vi henimod en forsoning, og det lykkedes til sidst virkelig at begrænske stridsøksen. For øvrigt har en dansker, statsaut. revisor Steen Hansen, der for den tanzanianske stat førte forhandlingerne om erstatningsspørgsmålet, bidraget betydeligt hertil. Londonbankerne tillader således nu deres filialer i Kenya at samarbejde med os og at have Lorokonti i vore bøger.

Kommunikationsmidlerne ikke de bedste

Vi havde i mellemtiden sat alle kræfter ind på at opbygge vor anseelse i udlandet og bl. a. sat et stort apparat i sving, der skulle sikre, at vi i hovedsædet var orienteret om vore kontis stilling i udlandet (så vi ikke trak over), hvilket indebar, at filialerne dagligt måtte telegrafere deres dispositioner i en speciel kode til os (for at spare telegramudgifter), ligesom vi til at begynde med havde bedt om to gange ugentlig at blive telegrafisk underrettet om kontostillingen fra vore korrespondenters side. Kommunikationer lader nemlig meget tilbage at ønske her i landet, hvor breve fra visse provinser normalt er 8 dage undervejs, og hvor også telefon- og telegrafanlæg er yderst upålidelige og tit er afbrudt.

Af de før beskrevne likviditetsgrunde havde vi centraliseret udadtil (hvert sted kun én konto i Hovedsædets navn) og decentraliseret indadtil, idet alle 14 udlandsafdelinger var akkrediteret ubegrænset for samtlige konti; så det var ingen let opgave at samle tråden, og man kunne heller ikke tillade sig at tage let på tingene, når man var så ung en bank og blev betragtet med mistro fra mange sider.

Positionsarket, som vi havde sat meget ind på, kom til at fungere nogenlunde, så vi forholdsvis snart kunne bede korrespondenterne spare på telegramudgifterne ved at stoppe opgivelse af saldoen to gange om ugen og i stedet bede dem telegrafere, når dækning manglede. Nostroboholderiet var bagefter fra begyndelsen, især da vi mangle-

de mandskab i en uhyggelig grad. Foruden afgangen af de ca. 60 europæiske bankfolk, der er omtalt ovenfor, blev efterhånden omtrent det samme antal af de bedste folk trukket til det nyoprettede hovedsæde, så nøden var og er stadig stor; nostro-bogholderne desuden så godt som ukendt.

Man vil kunne forstå, at vi under disse omstændigheder især måtte lægge vægt på positionsarket og mere eller mindre stole på de udenlandske bankers kontoføring, indtil vi (forhåbentlig snart) bliver ajour i Nostro og har udviklet et så sikkert system, at det i pålidelighed kommer på højde med f. eks. Handelsbankens Nostrobogholderi.

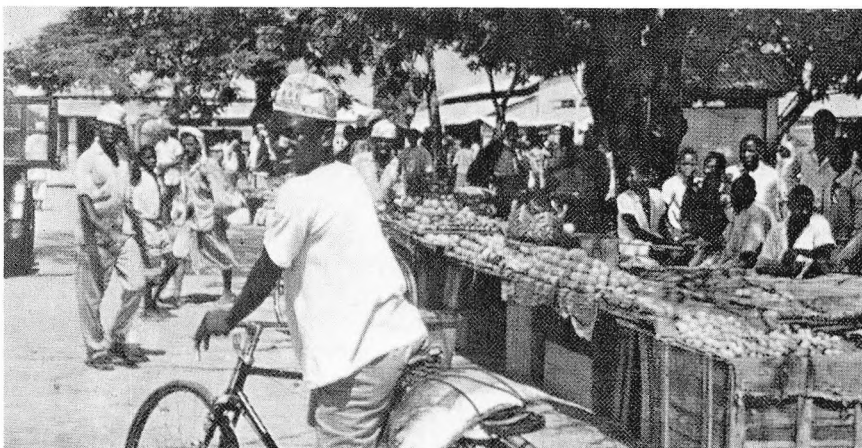
Hen mod mere ordnede forhold

I de sidste par måneder har vi derfor forstærket vore anstrengelser med at udbygge vore interne systemer (hvilket er grumme svært, når det forholdsvis lave faglige niveau her i landet tages i betragtning) og at lave et fremstød over for udlandet.

At selve Foreign Department i Hovedsædet er noget af en blandet forretning fremgår af, at vi (5 mænd og 4 ikke-bankuddannede kontorpiger) har påtaget os følgende opgaver:

- 1) Hovedsædets korrespondance med udlandet og udlandsafdelingerne,
- 2) Udsendelse af cirkulærer til filialerne om udlandsarbejdet,
- 3) Udarbejdelse resp. godkendelse af agency arrangements,
- 4) Udlandsrelationer og at modtage udenlandske bankfolk,
- 5) Kontakt med centralbanken (valutabestemmelser, handel med valuta gennem denne, klaring af valutaproblemer),
- 6) Hjælp med import- og eksportproblemer over for kunder og filialer (rådgivning med hensyn til rembursler),
- 7) Hovedsædets telegramafdeling,
- 8) Hovedsædets arkiv med hensyn til fremmede bankers underskrifter, betingelser og korrespondance,
- 9) Rådgivning i forbindelse med kontoføringen, især over for Nostro,
- 10) Positionsarket og de nødvendige kontooverførsler,
- 11) Postafsendelse for hele Hovedsædet (incl. bankens mailing list),

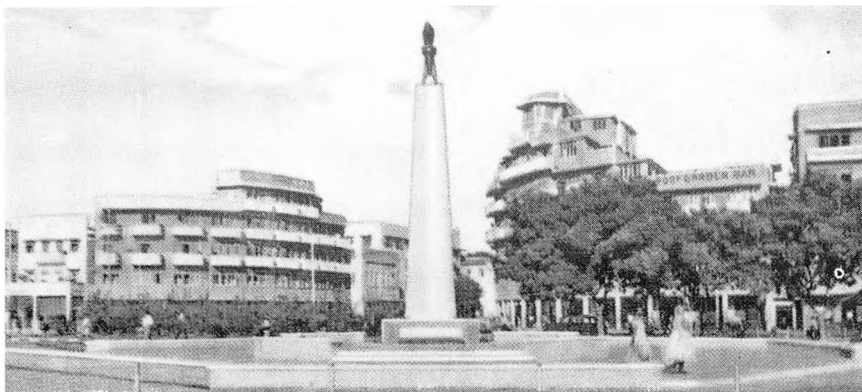
så vi keder os såmænd ikke, og kan sagtens få tiden til at gå, ja, vi arbejder såmænd både om lørdagen og ofte om søndagen med.

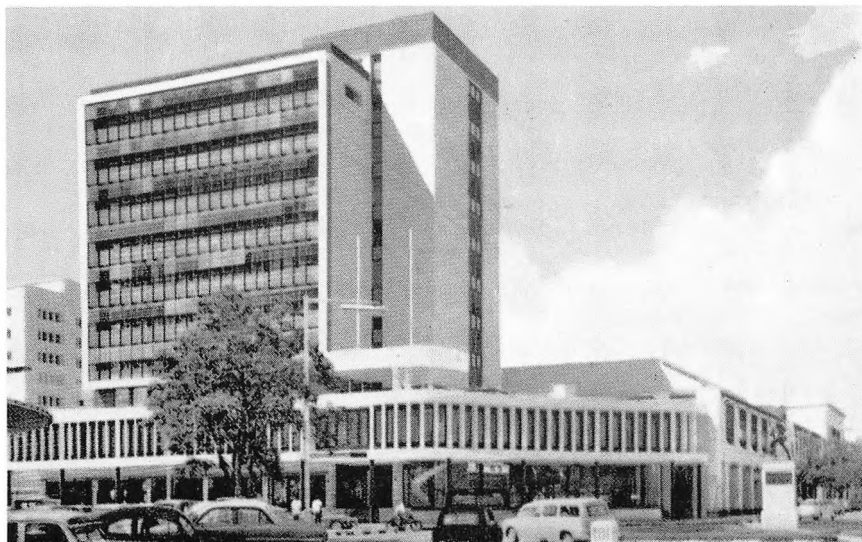
Dette billede taler for sig selv - viser indirekte noget om levestandarden.

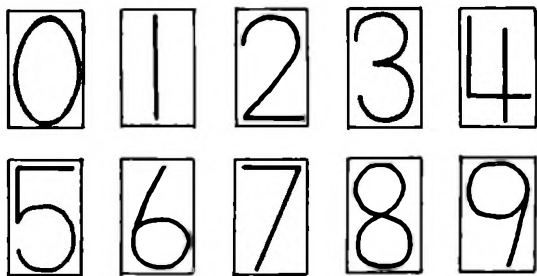
Askari monument, Dar es Salaam.

Frihedsmindesmærket i Dar es Salaam.

I dette hus findes en af bankens afdelinger.

SKRIV STORT
LUK SLØJFER
ENKEL FACON
SAMMENHÆNGENDE LINIER
SAMMENKÆD IKKE TALLENE

TEKNIK OG TYDELIGE TAL

af civiløkonom Steen Sorgenfrei, IBM

Naturligvis ved De alt om, hvordan tal og bogstaver bør skrives. Men tidligere har De skrevet dem til verdens bedste »optiske læser« og »elektronhjerne« - menneskets øje og hjerne. Og selv da er det muligt at skrive på en måde, som resulterer i menneskelige fejltagelser.

Når man skriver tal til brug for det næstbedste system, må man være lidt mere omhyggelig. Der tænkes her på EDB-systemer, og især på de, som er i stand til at læse tallene direkte fra bilaget. Denne artikel er skrevet for at fortælle om de krav, der generelt stilles til tallenes tydelighed, når de skal danne basis for en senere EDB-behandling.

Baggrunden

Den elektroniske databehandlingsteknik er gennem de sidste ca. 15 år blevet udviklet i så voldsomt et tempo, at man uden overdrivelse betegner den som en administrativ revolution. I de forskellige stadier har snart eet, snart et andet problem været i centrum. Men enkelte problemområder har til stadighed været genstand for stor interesse. Det gælder i udpræget grad tilvejebringelsen af et input i maskinaflæselig form.

Som kendetegn for moderne datasystemers formåen fremhæves ofte to sider af samme sag: høj hastighed og store datamængder - f. eks. transaktioner (eller bilag) og konti. Det er en forudsætning for at udnytte systemernes stadig stigende interne bearbejdningshastigheder, at inputskabelsen kan følge med. Arbejdsgangen for denne er - endnu - præget af manuelle og maskinelle operationer, der begge er særdeles tidskrævende i forhold til den efterfølgende behandling. Resultatet er, at inputfunktionen, forstået som udfyldelsen af bilag, overførsel til hukort el. l. og tilknyttede kontrolprocedurer, kan blive en flaskehals for databehandlingens rettidige gennemførelse. Problemet er naturligvis ikke blot et spørgsmål om tid, men også om økonomi og sikkerhed. Det er blevet angrebet på mange måder; alle med det formål at forenkle eller om muligt eliminere de enkelte forudgående operationer. Som eksempler på denne indsats skal her nævnes anvendelsen af magnetskrift og op-

tisk læselig skrift (med en praktisk forkortelse OCR = Optical Character Recognition). Princippet er i begge tilfælde at undgå det tids- og arbejdskrævende mellemstadium bestående i overførsel af alle originalbilagets oplysninger til en maskinaflæselig databærer. Det oprindelige bilag er direkte aflæseligt; dog kan der være tale om indkodning af supplerende oplysninger som det kendes fra magnetskriftcheckene.

Optisk læsning

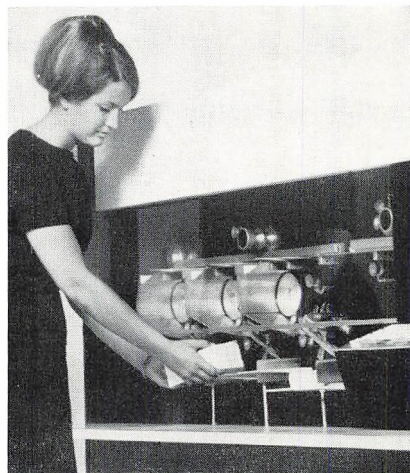
De forskellige »karakterer« (= tal, bogstaver og specialtegn) en optisk læser kan aflæse, kan variere i flere henseender. Man må skelne mellem håndskrevne og maskinelt frembragte karakterer (tællestrimler fra additionsmaskiner, bilag udskrevet på datasystemets hurtigskrivere etc.). Vigtigt er det ligeledes, om der kan læses tal alene eller tal plus bogstaver; endelig er antallet af specialtegn en vigtig faktor (f. eks. til identifikation af bilagets enkelte felter). Konstruktionsmæssigt drejer det sig om at producere læsere, som er i stand til at genkende enkeltkaraktererne og gøre dette så pålideligt som muligt. Forveksleligheden mellem karaktererne er et helt centralt problem. Derfor har det været nødvendigt til en vis grad at påføre både håndskrevne og trykte karakterer et stiliseret præg; at kombinere

kravet om, at karaktererne skal kunne læses let af det menneskelige øje og svare til eksisterende tal og bogstaver, med de krav om klart forskellige symboler, læsemekanismen i maskinen stiller. Men mere herom senere.

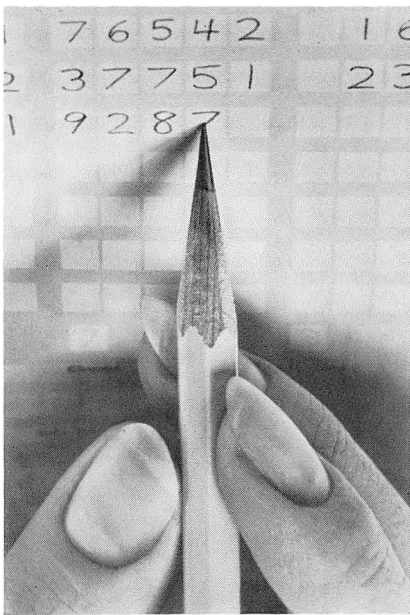
Optisk læsning af trykte tal, bogstaver og tegn fra enkelt dokumenter (1 linie ad gangen), tællestrimler og hele ark (flere linier) har været kendt igennem nogle år. Et velkendt eksempel er vægtafgiftsoprævningerne fra motorregistret. Det foreløbig mest avancerede repræsenteres af de enheder, som kan læse håndskrevne tal og specialtegn, men altså ikke håndskrevne bogstaver. Det sidste ligger nogle år fremme, og da antagelig som blokbogstaver, ikke som sammenhængende håndskrift. Handelsbanken har som en af de første bestilt en optisk læser af denne type. Uagtet at den også kan læse enkelte typer trykt skrift (dokument og strimmel), vil vi her koncentrere os om håndskriftsmuligheden, idet det først og fremmest er her, bankens ansatte kommer i berøring med dette symptom på »fagre nye verden«, som nogen måske ville kalde det.

Tegn og tydelighed

De grafiske symboler for talværdier (tal) og for lyde (bogstaver) som vi har betjent os af gennem århundreder, tages til daglig ubevidst som selvfølgelig. Det er også helt naturligt. Men i realiteten kan det med nogen ret hævdes, at symbolerne har et præg af tilfældighed, idet de lige så vel kunne have fået helt andre former. Meget taler for, at de selv samme hensyn, som man i disse år tager ved udformningen af optisk læselige tegn, har spillet afgørende ind ved tegnenes oprindelige tilblivelse. De to vigtigste er, at tegnene skal være lette at genkende eller huske, og at de skal adskille sig tydeligt fra hinanden. Da »læseren« er det menneskelige øje, er kravene til ensartethed og tydelighed ikke så store som ved elektronisk aflæsning. Vi er jo i stand til at tyde tegnene, ræsonnere i tvivlstilfælde og kontrollere de enkelte muligheder. Navnlig vil den sammenhæng, tegnene findes i, ofte give os svaret.

Maskinen tømmes for indlæste bilag.

Der er dog situationer, hvor betingelserne for at tyde talmæssige og andre skrevne oplysninger ikke er helt så gode. Ophulning af posteringer, ændringer m. v. i et bankbøgføringssystem som Handelsbankens er et godt eksempel. Der er en lang række grunde hertil, hvoraf disse er de vigtigste: for hullepersonalet er de nærmere omstændigheder bag det enkelte bilag totalt ukendte; de er endvidere nærmest uvedkommende, fordi det af hensyn til bogføringens sikkerhed og hurtighed ikke er meningen, at den enkelte hulle dame skal udøve hvad vi kan kalde en tydende funktion. Bilaget giver kun de nødvendige oplysninger i sammentrængt form, ingen lang historie om den enkelte transaktion.

Der er med andre ord ingen holdepunkter for – og heller ingen idé i – at inputafdelingens personale populært sagt læser korrektur på det indkommende materiale. Fra det øjeblik bilaget udfyldes og forlader afdelingen, bør det faktisk være sådan, at al videre stillingtagen og tydning er unødvendig. Dette krav er dog hverken nyt eller opstået med indførelsen af EDB, men opfyldelsen af det er blevet overmåde afgørende for databehandlingens gennemførelse. Dertil kommer, at det til syvende og sidst er personalet ude i afdelingerne, der får det besvær, som er af født af fejlagtige posteringer grundet utydelige tal.

Maskinel læsning af håndskrevne tal

Inden udseendet af de håndskrevne tal omtales, skal det kort antydes, hvordan den optiske læser fungerer. Selve aflæsningen sker med en lysstråle, som tilbagekastes fra papiret, når den møder streger i bl. a. sort og blå – som f. eks. de enkelte tal i et beløb. Programmeringsmæssigt dirigeres den til begyndelsen af et felt og lokaliserer og aflæser tallene enkeltvis. Læsningen består i, at strålen med start ca. midt på tallet det sted, den første gang opfanger det, følger tallets kanter hele vejen. Det sker på begge sider af strengen, således at den når tilbage til sit

udgangspunkt. Nået så vidt sker der det, at den figur, der har aftegnet sig, sammenlignes trinvis med de i alt 10 tal og 5 andre tegn, som maskinen een gang for alle er bygget til at genkende. Der er da to muligheder: at tallet genkendes, og at den ikke bliver klogere. Det vil dog sige – der er flere: Den kan være i tvivl og gentage anstrengelserne for muligvis at komme ud med en løsning. Endelig kan det uheldige ske, at den tager tallet for et andet (4 for 9) end det er tænkt som – fuldstændig som vort øje kan komme ud for. Altsammen sker det med meget stor hastighed, nemlig over 300 gange i sekundet.

Der er altså i hovedsagen tre muligheder: tallet opfattes rigtigt, forveksles med et andet tal eller er ulæseligt. I sidste tilfælde må hele bilaget måske afvises som uanvendeligt, fordi det ved at blive accepteret kan resultere i graverende fejlregistreringer. At det så enten ved at blive sorteret fra til renskrivning, eller via raffineret programmering senere bliver taget til nåde, er en anden sag. Under alle omstændigheder repræsenterer et utydeligt bilag en af de afvigelser fra det normale, som en EDB-løsning altid har været og vil være følsom over for. Det er her naturligt at sammenligne en direkte indlæsning af bilag med en, hvor oplysningerne først overføres til hulkort. Hvor den sidste er omgærdet af kontrolforanstaltninger før og under hulningen såsom kontrolhulning, afstemning af summer og måske vigtigst af alt den rest af menneskelig tydning, som trods alt er tilbage, ligger al kontrol ved optisk læsning efter veloverstået indlæsning (kontrolcifre, batchafstemning og kontrol indlagt i de anvendte programmer). Alt i alt ses det derfor umiddelbart, hvor vigtigt det er at tallene skrives tydeligt.

Hvad er tydelige tal?

Først skal vi lige forsøge at tage brodden af den skepsis, som læseren, nået hertil, måtte have tilbage, og som kan udtrykkes med følgende udtalelse: Hvis ikke bankfolk kan skrive tal, så de kan læses, hvem kan så? Rent bortset fra at der er en god portion rigtighed heri, så er det dog en kendsgerning, at tal og tal er mange ting. De mennesker, der dagligt i inputafdelingen beskæftiger sig med bilagene, vil kunne skrive under på, at selv med opvisning af den betragtelige tolkningsfærdighed, man har opøvet, sker det gang på gang, at man må give op overfor særlig mærkværdige tilfælde. Når det samtidig erindres, at den visuelle tydning så godt som falder bort ved optisk læsning, må det vist indrømmes, at der er behov for en vis standardisering. Alt i alt er det kun en ubetydelig del af individualiteten som der ved ofres på automationens alter. Erfaringen fra Uglemose, hvor eleverne allerede i nogen tid har været undervist i det at skrive tydelige tal, viser, at det er en ret ukompliceret tilvænning.

For at opnå denne færdighed må man opfylde få vigtige regler, som næsten alle er dikteret af de skitserede principper for

optisk læsning. Det er dog ikke derfor, at det man i skolen kalder »opstregen« på eet-tallet, strengen over syvtallets lodrette streg og enhver form for »fødder« (vandrette afslutninger under lodrette streger) er bandlyst. Det skyldes alene, at man ønsker en internationalt acceptabel norm. Derudover er de vigtigste regler: 1) lad der aldrig være åbninger i tallenes streger eller andre »løse ender«, og luk alle slojfer (eksempel: 9, 8 og 0 uden sluttet cirkel, femtal med løserevet »tag«). 2) sørg omvendt for at holde de rundinger åbne, som skal være det (eksempel: 3 og 5). 3) undgå sammenhængende enkelttal (f. eks. nuller i hele kronebeløb). 4) form tallene så enkelt som muligt. Bilagene vil blive udformet således, at de enkelte felter består af en række trykte, kasseformede felter til enkelttallene. Derved mindes der om regel 3), og endvidere tjener kasserne til angivelse af tallenes dimension, idet sidste regel, 4), lyder: skriv så stort som muligt uden at røre kassernes sider. Det vedlagte kort viser idealtallene, og kan allerede nu benyttes til indlæsning af den nødvendige tilpasning, som kommer på tale for den enkelte.

Disse få retningslinier er faktisk svaret på det stillede spørgsmål. Følges de, vil såvel maskine som øje kunne læse tallene med minimalt besvær. Vi tænker måske ikke ret ofte på, at hele databehandlingen i visse henseender står og falder med inputmaterialets kvalitet. Og heller ikke over, at den enkeltes forbindelse til maskinen er mere direkte og knap så upersonlig som normalt antaget.

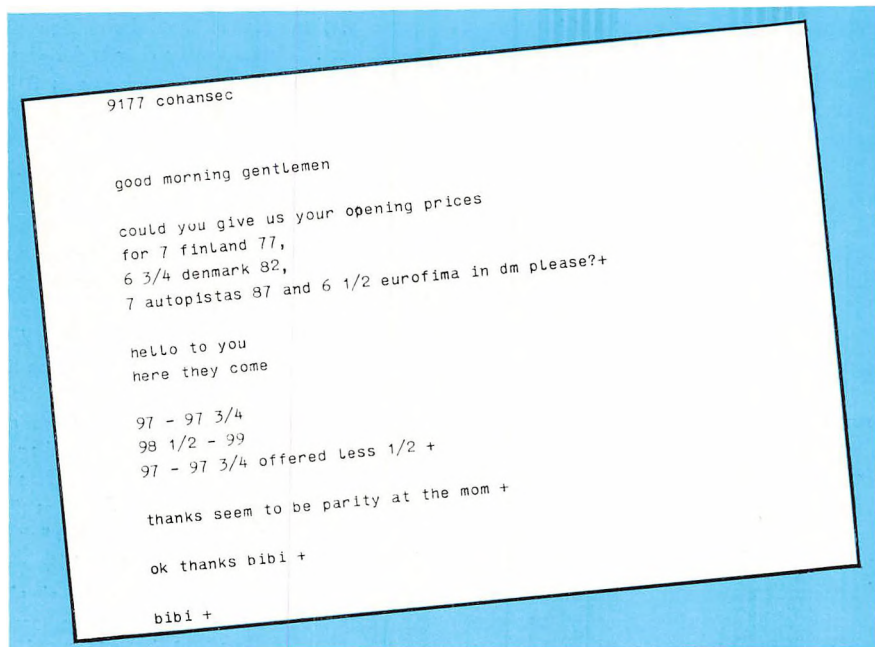
På baggrund af den overvældende fart som teknik og anvendelser på EDB-området er skredet frem med, er det næsten ikke menneskelig muligt at forudsige, hvordan hele situationen ser ud om blot ganske få år. Ingen kan i dag med sikkerhed udpege de maskiner og metoder, der vil stå til virksomhedernes rådighed. Det kan dog fastslås, at en hovedtendens går i retning af stadig øget og mere direkte, såkaldt »man-to-machine« kommunikation og kontakt. Først og fremmest i form af håndskrevne input som beskrevet her. Så der er altså god mening i at lægge sig efter at skrive maskinforståelige tal allerede nu.

Normalt begrænses anvendelsen i første omgang til bilag udfyldt af personalet, i første række bilag til interne konti. Blandt andet afhængig af de således indvundne erfaringer tages der stilling til, om bilag udfyldt af kunder kan komme på tale. Forsøg i udlandet har vist, at det under visse betingelser er gennemførligt. Det er dog næppe realistisk at forvente, at kunden har samme evne og vilje til at følge spillets regler som bankens medarbejdere. De vil nemlig opdage, at efter en kort periode, hvor man bevidst vænner sig til at skrive tallene korrekt, bliver det simpelthen vane. Oven i købet langt fra en dårlig vane.

I dette nummer af VOR BANK er indlagt et kort med optisk skrift – sæt det på skrivebordet og gå i gang med det samme.

Red.

Kapitalmarkedet et verdensmarked med TELEX-KONTAKT

Således kunne dagen begynde ved telex 9177 i Fonds-Afdelingen. Det er fuldmægtig P. Mathiesen, der sammen med fuldmægtig Erik Hansen tager sig af denne del af fondsarbejdet.

Erik Hansen forklarer nærmere

Ovenstående telex-meddelelser ser måske for udenforstående noget mystisk ud; men oversætter man tal og navne til 7 % Republic of Finland, forfald 1977, 6¾ % Kingdom of Denmark, forfald 1982, 7 % Autopistas Concesionaria Espanola S.A., forfald 1987 og 6½ % Eurofima Teilschuldverschreibungen von 1967, ser man klart, at forespørgslen drejer sig om åbningskurserne for en række obligationer. Men hvilken børs er forespørgslen da rettet til? Ikke til nogen organiseret børs, men til en uofficiel børs, en telefonbørs eller telexbørs om man vil.

International obligationshandel

De ovenfor nævnte papirer er en ringe part af en lang række obligationer, der i de sidste 4-5 år er emitteret i Europa, hovedsageligt i \$, men også i bl. a. DM, £/DM, Sfr. og U/A (regneenheder). Emittenterne er vidt forskellige, eksempelvis stater, byer, hypotekbanker, europæiske sammenslutninger, amerikanske og europæiske private selskaber, finansieringsgrupper for autobaner, olieferledninger og miner (f. eks. kobber & guld). Disse emittenter kunne tidligere få deres behov dækket via børsen i New York; men efter indførelsen af den amerikanske renteutligningskat blev dette marked praktisk talt lukket for udenlandske låntagere.

De emissionshuse, som tidligere havde stået for emissionerne i New York, fik efterhånden en stigende efterspørgsel efter anbringelsesmuligheder for \$ i obligationer i Euro-pa og andre steder uden for U.S.A.

Dermed var bolden givet op; den skulle spilles, men hvor? Ganske vist var obligationerne noteret enten i Luxemborg, London, Frankfurt, Amsterdam eller på andre førende børspladser i Europa; men noget større marked var der ikke på disse pladser. Langt den største del af handlen kom derfor til at foregå mellem banker, børsrådgivere og finansieringshuse.

Kredsen af deltagere i denne handel bliver større og større; sprogene svirrer ind imellem hinanden på telex 9177 dagen igen-

nem, og mange gange kan kurserne mødes og handler afsluttes.

Aarhus telexer sine ordrer ind

På Fonds-Afdelingens telex kommer før børstid Aarhus filialen ind med dagnes ordrer i obligationer og aktier. Det er som regel en længere liste, og den får følgeskab af lignende lister fra nogle af vore provinsbankforbindelser.

Dagen igennem kan der komme forespørgsler om danske aktieselskaber og kurser eller ordrer til køb eller salg fra banker og vekselerer rundt om i Europa. Det hender også, at danske kunder melder sig med ønske om at sælge papirer på udenlandske børs; her viser telexen sin effektivitet; handles der f. eks. på børsen i London, kommer svaret med den opnåede kurs næsten øjeblikkelig.

Via Amsterdam til Wall Street

Om eftermiddagen har vi mulighed for en næsten direkte kontakt med Wall Street i New York via en amerikansk børsrådgivers kontor i Amsterdam, der har en direkte forbindelse med moderfirmaet. I New Yorkerbørsens åbningstid kan han praktisk talt rygte en aktuel kurs ud af ærmet blot ved at taste det pågældende papirs symbol ind på en særlig maskine; straks står den kurs, hvortil der handles i øjeblikket, på en tavle.

Efter den danske børs's slutning telexer vi en række danske aktiekurser til et svejt-sisk finansblad, og skulle der være et par fondsordrer, som vi ikke har fået med sidste bud til Ottiliavej til notaskrivning, kan dette også klares pr. telex som slut på dagens arbejde. Selvfølgelig lukker vi ikke telexen, når vi forlader banken om aftenen, for ofte kommer der i nattens løb telegrammer bl. a. med indbydelse til deltagelse i de udenlandske emissioner, forespørgsler eller lign.

Fuldmægtig Erik Hansen ved Fonds-Afdelingens telex.

Lidt om TELEX- systemet

Ordet telex er en forkortelse af »teleprinter exchange« og er den internationale betegnelse for telex-abonnementtjenesten. Her i landet lejes telex-installationer af Post- og Telegrafvæsenet, der i dag har ca. 3500 abonnenter – et antal som vokser med 10-15 % om året.

Telex-installationen består af en fjernskriver af udseende som en skrivemaskine indbygget i en dækkasse samt en »vælgekasse« med drejeskive som på en telefon. Som ekstraudstyr findes en perforator til kodebånd samt en strimmelsender til brug ved afsendelse af sådanne kodebåndsmeddelelser. Brugen af kodebånd muliggør fuld udnyttelse af fjernskriverens maksimale skrivehastighed på 400 tegn i minuttet og overflødiggör tillige operatørens nærværelse under telexeringen. Kodebåndet benyttes med særlig fordel, når samme meddelelse skal sendes til flere korrespondenter.

Princippet i telexeringen: Man drejer modtagerens nummer som ved et telefonopkald, enten direkte eller gennem en central. Når forbindelsen er etableret og modtageren har givet sig til kende ved sit »tilbagesvar«, skriver man sin meddelelse ind på fjernskriveren, og næsten samtidig reproduceres denne meddelelse på modtagerens apparat. Modtageren kan så enten skrive sit svar tilbage omgående eller blot lade sit apparat registrere meddelelsen på telexstrimlen. Når blot modtagerens telexapparat er tilsluttet, kan det modtage og nedskrive uden betjening, således at systemet også kan anvendes over for korrespondenter, der har nat, når vi har dag.

Telex-nettet omfatter i øjeblikket 120 lande over hele verden, og fra Danmark kan man dreje fuldautomatisk ind til abonnenter i 16 lande, der tilsammen har 50 % af samtlige telex-abonnenter. Løvrigt kan telex-systemet også anvendes til meddelelser mellem telex-abonnenter og virksomheder uden telex, idet den såkaldte »telexogramtjeneste« på telegrafstationerne modtager telex-meddelelsen og videresender den pr. telegram eller omvendt modtager telegrafisk meddelelse og videresender den pr. telex.

Fra den sidste tids sterling-krise: Raffel modtager telefon-meddelelse om kursfald, og de fire ved fjernskriverne får besked om at sælge sterling. Det er assistenterne H. Münster (th) og A. Christensen, fuldmægtig Weissfeld og assistent R. Stauder.

COHANCO

- det er Arbitrageafdelingens tilbagesvar

Arbitrage-Afdelingens leder, fuldmægtig S. Kæstel, er på ferie, så vi beder hans souschef, fuldmægtig Raffel, om en orientering vedrørende telexen.

Jan Raffel fortæller herom

Arbitrage-Afdelingen har fire telex-apparater ved siden af et telefonsystem med fem direkte og tre lokale ledninger, og disse kommunikationsmidler bliver her benyttet i et usædvanligt omfang og ofte på hektisk vis.

Ved valget mellem, om vi skal bruge telefonen eller fjernskriveren, spiller to vigtige faktorer ind, nemlig 1) den personlige kontakt, som bedst og for det meste kun opnås pr. telefon, og 2) den hurtigst mulige forbindelse med den udenlandske korrespondent.

Set med danske øjne er det internationale telexsystem bedre udviklet end vort telefonsystem. Det skal forstås således, at man i lang tid fik og stadigvæk får hurtigere og lettere forbindelse med vore udenlandske korrespondenter over telexen. Til gengæld går det så ud over den personlige kontakt. Denne er af meget stor vigtighed, idet man i en telefon ofte via tonefald, en bestemt persons mening etc. kan få ideer og fiduser, som senere viser sig mange penge værd. Ofte vil det imidlertid være væsentligt at få den hurtigst mulige forbindelse, idet de internationale kommunikationsmidlers udvikling er så fremskreden, at en kursbevægelse et eller andet sted i den »konvertible« verden

registreres inden for mindre end ca. 1 minut hos samtlige banker, som driver moderne arbitrage.

Vort telexsystem er p. t. så veludviklet, at vi kan vælge hele Vest-Europa på nær Spanien og Portugal direkte. Samtaler til f. eks. Amerika, som vi har daglig kontakt med, skal bestilles over en central, men ventetiden er for det meste kun ca. 30 sekunder.

Vort telefonsystem er efter automatiseringen af »central«-området blevet bedret noget, idet vi nu kan vælge Sverige (Göteborg undtaget) og Norge direkte. Vi håber dog, at vi – inden for en overskuelig fremtid – ligesom med telex-systemet kan vælge det meste af Europa direkte, som f. eks. Vest-Tyskland kan det i dag.

Antallet af telexsamtaler pr. dag ligger for tiden på mellem 200 og 250, medens telefonsamtalernes antal er omkring 150-200. Man kan heraf forstå den altid store aktivitet, som hersker i en arbitrageafdeling, og den store betydning de moderne kommunikationsmidler har.

Direkte ledning til Nationalbanken

Arbitrage-Afdelingen har en direkte telefonledning til Nationalbankens Arbitrage-Afdeling. Nationalbanken spiller inden for valutahandelen – ligesom på andre områder – en afgørende og regulerende rolle, således at der er overordentlig megen kontakt, slutter fuldmægtig Raffel.

Op på 2. sal i Hovedsædet, over laxegadebroen igennem Remburs-Afdelingen – og så har vi på venstre hånd en dør, hvorpå der står

TELEX-AFDELINGEN

Vi hilser på afdelingens leder, prokurist Skippinge. Jamen, hvordan nu det, vil nogen måske spørge – på telefонтavlen står der jo »Telekommunikation: P. A. Petersen«. Hr. Skippinge fortæller, at da han i 1919 kom til Korrespondancen, var der i forvejen i afdelingen to Paul Petersen'er. »Hvor kommer De fra?« »Fra Skippinge«, svarede Paul Petersen nr. tre – »så kalder vi Dem det«, blev det besluttet, og det gør vi altså stadig i huset.

Her i Telex-Afdelingen er der fire telex-apparater og lige så mange energiske damer, der betjener dem. Hr. Skippinge oplyser, at Korrespondance-Afdelingen allerede i midten af trediverne fik bankens første telex-apparat, og at telex-tjenesten i 1963 blev skilt ud fra Korrespondance-Afdelingen som en særlig afdeling. Telex-Afdelingens funktion er at modtage og afsende telex-meddelelser og telegrammer for de forskellige afdelinger, herunder Loro, Nostro, Valuta, Remburs og Arbitrage. Det drejer sig for størstedelens vedkommende om ordrer på forretninger, men kan også være oplysninger. Hvis det f. eks. drejer sig om en oplysning for Remburs, er det en sag direkte mellem Remburs og Telex-Afdelingen, men som hovedregel går Telex-Afdelingens materiale via Korrespondance-Afdelingen.

Vi spørger damerne i fjernskriverlokalet, om der er forskel på almindelig maskinskrivning og betjening af fjernskriveren.

Fru Balslev Bay demonstrerer beredvilligt et af apparaterne, viser de særlige taster »Hvem der«, »Vogn tilbage« og klokken, som sættes til, hvis man vil have svar med det samme – hun foretager et fuldautomatisk opkald, og straks har vi på papirrullen tilbagesvar fra Svenska Handelsbanken. Fru Bay fortæller, at hun ligesom fru Grette Laurfelt og fru Badiola er oplært på Hovedtelegrafens og har arbejdet ved telex der før ansættelsen i Handelsbanken.

– Det er en fordel for os i vort daglige arbejde, at vi fra vor tid på Hovedtelegrafens er fuldt fortrolige med hele gangen i telexarbejdet, med sammenhængen i tilfælde af tekniske uheld o.s.v., siger fru Bay.

Fru Laurfelt indskyder, at da hun for mange år siden kom til Hovedtelegrafens, var hun igennem den almindelige oplæringsperiode dér på et halvt år. I hele denne oplæringsperiode indgik der hver eneste dag tre timers fjernskrivning til musikledsagelse. – Skrev De i valsetakt? – Nej, det var nærmest i marchtempo, det er meget vigtigt, at skrivetempoet er regelmæssigt – bliver man for ivrig, opfører det sig mærkeligt, siger fru Laurfelt smilende, – bogstaver bli'r til tal og tal bli'r til bogstaver, eller det hele løber sammen.

– Er her travlt? – Ja, her er flere hundrede meddelelser ind og ud hver dag, og vi

Frøken Rita Olsen er i kontakt med England.

Prokurist Petersen Skippinge og fuldmægtig Elmose Andersen (til højre) gransker de hemmelige koder.

O. Elmose Andersen fortæller

lidt om KONTROLTAL

De bedes lægge tryk på »lidt«, for kontroltal er en sikkerhedsforanstaltning, og udregningen af dem er strengt fortrolig. Der kan derfor ikke fortælles så forfærdelig meget herom.

En glasvæg skiller Telex-Afdelingen i to dele; på den ene side af væggen sidder vore dygtige damer og passer telexapparaterne (fjernskriverne), medens prokurist Paul Petersen og undertegnede befinder sig på den anden side med bankens nøgler. Ved nøgler forstås her hemmelige koder. Vort arbejde består i at kontrollere og videreeksperdere alle telegrammer og telexmeddelelser (kaldet telex'er i daglig tale), som vi modtager udefra, og omvendt sætte kontroltal på de telegrammer og telex'er, som vi skal sende ud i verden. Enhver meddelelse, som vi sender ud eller modtager, og som indeholder instruktioner, det være sig udbetalingsordrer, rebusåbninger eller lignende, skal være forsynet med kontroltal, d.v.s. et tal udregnet på basis af den pågældende banknøgle. Det siger sig selv, at beløbet spiller ind ved udregningen af kontroltallet, men herudover er der forskellige andre faktorer at tage hensyn til, det kan f. eks. være møntsort, dato, beneficentnavn og meget andet. Nøglerne er kort sagt udarbejdet så sindrigt, at uvedkommende ikke skulle have mulighed for hverken at kunne udregne eller gætte sig til et rigtigt kontroltal.

Kontroltallet har samme funktion som underskriften på et brev, og ligesom vi ikke kan handle på grundlag af et brev med en os ubekendt underskrift, kan vi heller ikke handle, såfremt kontroltallet ikke stemmer. I sådan et tilfælde må vi kontakte den pågældende bank for at få kontroltallet bragt i orden. Kontroltallet viser også her sin betydning, for mange gange er tallet korrekt, men beløbet blot forkert anført i telegrammet/telex'et.

De udenlandske bankers nøgler er som regel affattet på engelsk, tysk eller fransk, men vi har også nøgler på spansk og italiensk. I vor afdeling er kendskab til hovedsprogene derfor en nødvendighed, og det ikke blot ved udregningen af kontroltal, men også for eventuelt at kunne besvare forespørgsler, som udlandet ønsker svar på med det samme. Ofte må vi dog nøjes med at give et foreløbigt svar, f. eks. når en udenlandsk bank spørger (og det sker hver dag i turistsæsonen), om den må udbetale så og så mange penge til N.N., som befinder sig der og fører konto her i banken. Sådan et telex går omgående videre til Valuta-Afdelingen.

farer meget frem og tilbage til og fra afdelingerne.

Normalt fungerer alt som det skal, men i visse tilfælde kan det være spændende, siger fru Balslev Bay, - det kan jo hænde, at man f. eks. har en lang remburs til et sydamerikansk land, og forbindelsen så pludselig viser sig at være borte, når man er ved at være nået til enden - forbindelsen går her ikke over kabel, men pr. radio.

Hr. Skippinge gør opmærksom på omkostningsspørgsmålets betydning for, om en

Fru Balslev Bay.

besked skal sendes som telegram eller med telex, foran sig har han en takstabel, der f. eks. viser, at til Frankrig koster telex for 3 minutter (minimum) 7,90 kr., mens telegram koster 0,77 kr. pr. ord, New York koster for de tre minutters telex 61,60 kr. eller pr. telegram 2,60 kr. pr. ord og Sverige for telex 4,60 kr. og for telegram 0,22 kr. pr. ord. (For langtidstelegrammer, der ikke bringes ud med det samme, er der en minimumstakst til Frankrig og U.S.A. på henholdsvis 10,78 kr. og 30,80 kr.).

Fru Grethe Lauerfelt.

Medarbejderne i Maribo går til sagen: Fra venstre fuldmægtig Poul Bruun, fuldmægtig, fru Inge Pedersen, assistenterne, frøken Lena Sørensen og fru Guri Rasmussen, der stikker hovederne sammen over checkændringsjournalen, samt assistent Henning Christensen.

Da Maribo gik over til EDB

Lige siden datoen for filialens overgang til EDB-bogføring med støtte af stor ekspertise blev fastsat til den 4. september d. å., har denne dato stået uudsletteligt i alle medarbejdernes bevidsthed subsidiært underbevidsthed. I begyndelsen vel nok noget fjernt, men som tiden gik proportionalt stigende med fornemmelsen af arbejdsmængdens beskaffenhed, for som usikker linedanser til tider at balancere på kanten af panisk skræk for ikke at kunne nå at gennemføre konverteringsvejledningens fyldige program.

Naturligvis skete det for os, at vi midt i perioden måtte erkende, at tidnøden – den vestlige verdens hungersnød – meldte sig

og udmærkede de ellers utrættelige arbejdende.

Det gamle ordsprog »nød lærer nøgen kvinde at spinde« levede igen op til sit udmærkede rygte, men da vi ikke manglede »stof« og ikke havde stunder til at væve, gjorde vi det, som vi i dag er meget glade for, idet vi inviterede kolleger i andre af landets HANDELSBANK-filialer til assistance. En for os ganske naturlig tanke ud fra de i vort indtil nu korte liv som HANDELSBANK-filial indhøstede erfaringer om, at indenfor HANDELSBANKEN er også imødekommenhed mellem kolleger og enheder en selvfølge.

Det blev en stor succes; vore kolleger vidste, hvor skoen trykkede – de har selv haft den på. – Nu kunne vi få svar på alle vore spørgsmål straks og så arbejde videre; det er mangfoldt bedre end nok så udmærket og grundig forhåndsorientering, idet spørgsmålene først kommer frem, når man arbejder med materialet.

Samarbejdet holdt ud til det længe ventede og spændingsmættede tidspunkt – VI ER PÅ – VI ER GAET OVER TIL EDB – vi har fået vor første – daglig journal. –

E. Larsen.

MARIBO TILSYNSRÅD PÅ BESØG ...

Tilsynsrådet besøgte den 22. september Hovedsædet, Othilievej og Uglemose. Deltagerne var:

Landinspektør S. Jungersen.
 Direktør A. Milling.
 Proprietær Chr. Bitsch.
 Arkitekt Poul Frandsen.
 Direktør P. Edv. Hansen.
 Proprietær Hans B. Jørgensen.
 Amsforvalter E. Kløcker.
 Godsejer D. P. Friderichsen.
 Jernbanedirektør S. D. Brandt.
 Gårdejer H. C. Christensen.
 Forvalter E. Clausen.
 Købmand Kaj Falk-Hansen.
 Forpagter Jes Frederiksen.
 Vognmand O. M. Henningsen.
 Fhv. købmand Harald Jensen.
 Købmand Poul Jensen.
 Gårdejer Peter Kaare.
 Gårdejer Th. Møller.
 Købmand E. Mørch Rasmussen.
 Malermester Poul Nicolaisen.
 Fhv. proprietær H. J. Nielsen.
 Sagfører Knud M. Nielsen.
 Bygmester Alfred Pedersen.
 Gårdejer Axel Poulsen.
 Læderhandler, frk. Elly Poulsen.
 Fhv. gårdejer Th. Rubæk.
 Direktør Hans Slot.
 Filialdirektør Jørgen Pedersen.

Banken rundt

- Teknikken er da vidunderlig, men jeg synes nu ikke, den har givet bedre kommunikation op til os!

Viborg-medarbejderne ser Flyvestation Karup

Lørdag den 10. juni kl. 15,00 lod startskudet til den årlige sommerudflugt for medarbejderne i Handelsbanken i Viborg.

I dejligt vejr kørte 40 muntre bankfolk i bus til Kølvrå, hvor vi besøgte bankens afdeling efter at være blevet budt velkommen med et stykke kransekage.

Derefter kørte bussen videre til Flyvestation Karup, hvortil vi var indbudt til en rundvisning. Turen på flyvestationen blev ledet af velfærdsofficer kaptajn K. O. Jensen, der var skyld i, at vi alle fik en fornøjelig og lærerig eftermiddag.

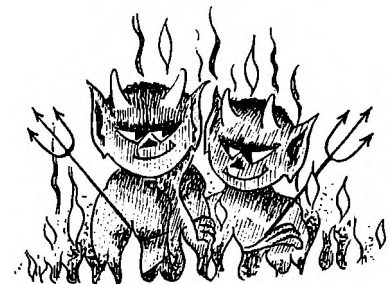
Herefter var alle ved at være sultne, og vi kørte til restaurant Søgården »Hedens Perle« i Sundt ved Herning. Her var det store kolde bord parat. Bagefter var der dans, og efter natmaden kl. 1,00 var der opbrud. Bussen kørte atter hjemad med sin last, og alle mente, at det havde været en dejlig dag.

Godt humør i Holme

En af begivenhederne ved Aarhus filialens udflugt den 3. juni i år var, at direktør Werdelin-Larsens »humørlegat« blev uddelt - denne gang til bestyrer Folmer Christian- sen, Holme Afdelingen.

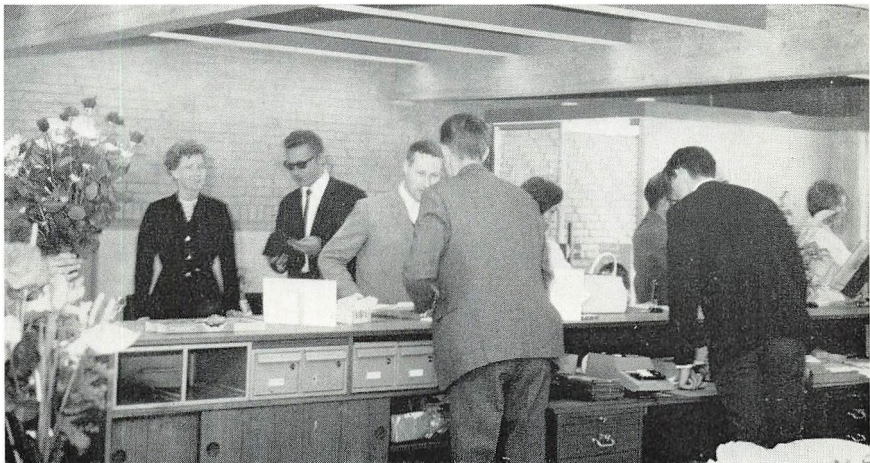
Den ved denne lejlighed særlig glade modtager fik »præmien« overrakt af direktør Werdelin-Larsen ved middagen på Hotel Hvide Hus i Ebeltoft - og det kraftige bifald viste, at udflugtens deltagere fandt udvælgelsen velbegrunderet.

- Pyt med teknikken. Vi har da aldrig haft kommunikationsvanskeligheder!

Den feststemte bestyrer Arne Klausen.

Tåstrup Afdeling åbnet den 1. september 1967

Skovturs-jubilæum i Århus

10-året for Aarhus-Filialens sommerudflugt løb af stabelen lørdag den 3. juni med stor deltagelse - og tilmed under pressens uforudsete bevågenhed. Uforudset - men også lidt »pinligt« for festudvalget, da udflugtens mål jo traditionelt hemmeligholdes for deltagerne.

Molslandets hovedstad Ebeltoft var det eftertragtede mål, og Hotel Hvide Hus var den flotte ramme om aftenens festligheder.

Ebeltoft nåedes efter en skøn tur med særtog gennem det forårsklædte landskab.

Navnlig den sidste etape ad privatbanen fra Trustrup til Ebeltoft var smuk. Samme rute er det forøvrigt tanken at gøre til veteran- togsbane, når den privatdrevne bane indstiller driften om et års tid.

Under aftenens festlige middag underholdt festudvalgets medlemmer og andre med uddrag fra jubilæumsudgaven af VAR BANK - afvekslende med taler og sange.

Veteranerne fra 58 blev enige om at tage en tur med den kommende veteranogtsbane, og aftenen sluttede med en hyldest til festudvalgets afgående medlemmer, af hvilke nogle har gjort alle 10 år med.

Usædvanligt feriested

af kontorchef Poul E. Mortensen,
indkøbskontoret

Lørdag den 29. april i år startede jeg sammen med 26 andre »vikinger« på en flyvetur til gammelt dansk (norsk!) land.

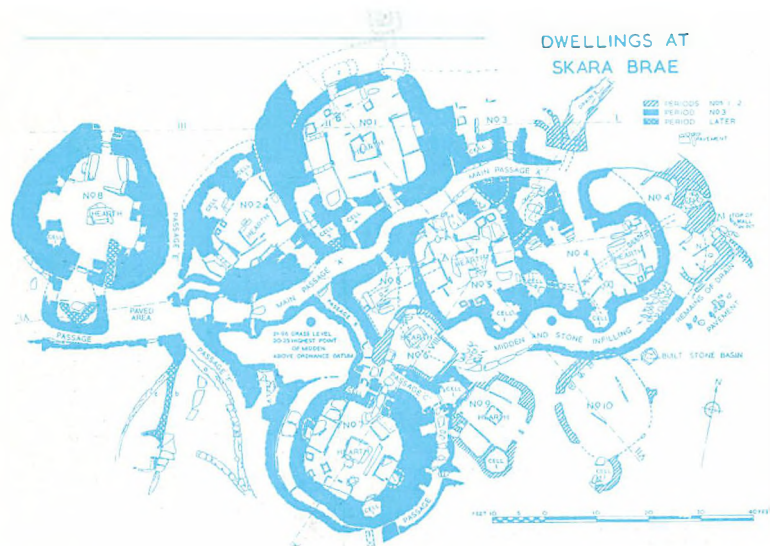
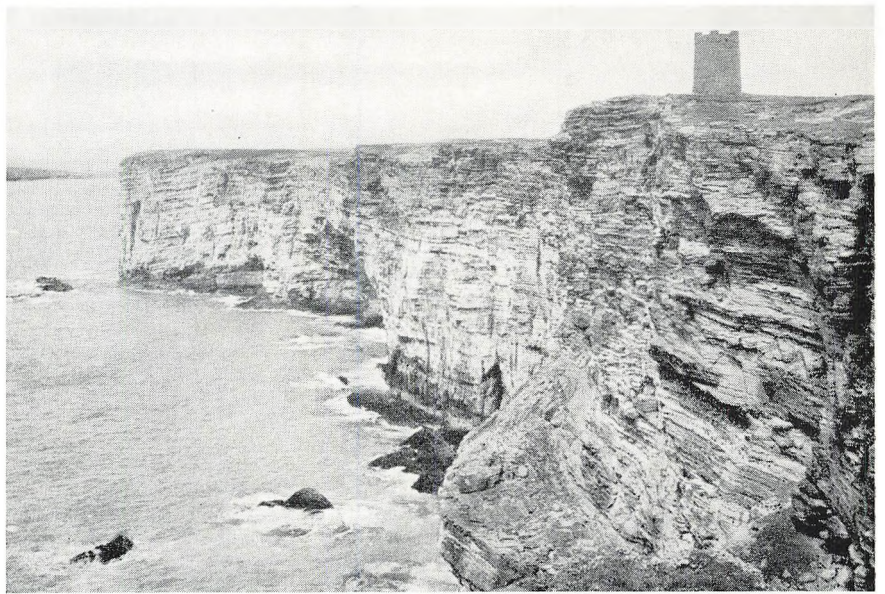
Det hele begyndte med en notits i Politiken, hvor »Søren Salmo« forsigtig spurgte, om der fandtes nogle »vaks« lystfiskere og fuglevenner, der ville med ham til noget nær et paradys for begge slags naturvenner. Jeg kunne i hvert fald ikke få skrevet hurtigt nok, at jeg var absolut klar til at tage med til Orkney - og ikke et sekund har jeg fortrudt det.

Det var (og er) et sådant paradys. Godt nok er det ikke til shorts og sligt. Friskt vejr var der nok af, men hvor var der pragtfuldt.

Optakten var lidt dramatisk. Starten fra Kastrup med Faroe Airways 2-motorede maskine skete i pænt vejr, og landingen i Stavanger (for at tanke op til det sidste hop over åbent hav) forløb glat; men så mærkede vi, at Orkney ligger i Atlanterhavet -

ORKNEY-ØERNE

- lystfisker- og fuglevenneparadis

de tossede danskere, der tog sådanne chancer for at få lejlighed til at fiske ørreder og fotografere fugle, syntes vi var helt i orden.

Vi blev modtaget af vicekonsulen og hans frue, der var norsk født. Hans meget venlige engelske velkomst afsluttede han med nogle for lejligheden lærte danske sætninger, hvad vi naturligvis var meget glade for. Parret viste os i det hele taget meget stor interesse og var et nyttigt mellemlid under hele opholdet.

Køreturen i bus til hotellet forløb glat, og vi fik anvist værelser. Det var koldt, og da der kun var varme i dagligstuen (kamin med kulfynging) og i pub'en - ja, så samledes vi hurtigt der. Den lå i selve hotellet. Avisomtalen var vist en god reklame for hotellet, for pub'en var stoppende fuld af glade orkadianere hver eneste aften, og vi kunne ikke undgå at blive fine venner med dem

Melding I: Afgang udsat 1 time, landing i Kirkwalls lufthavn (Grimsetter) ikke mulig.
Melding II: (½ time efter) samme. Melding III: 1 times udsættelse, og så tabte vor luftkaptajn tålmodigheden: Så flyver vi til Skotland og tager det sidste hop derfra, når vejguderne vil. Straks efter starten fra Stavanger fløj vi ind i skyerne og blev der i 2 timer. Da vi mærkede, at maskinen gik ned, troede vi naturligvis, at målet var Skotland, men - pludselig strøg vi ud af skyerne og 50-100 meter nede gled nogle ensomt liggende gårde væk under os, og en landingsbane dukkede op - Kirkwall! Vi landede i blæst og styrtende regn, som den eneste maskine, der landede den dag i Kirkwall.

Den lokale presse var meget imponerede dagen efter over flyverens dygtighed. At avisen så samtidig havde en pæn omtale af

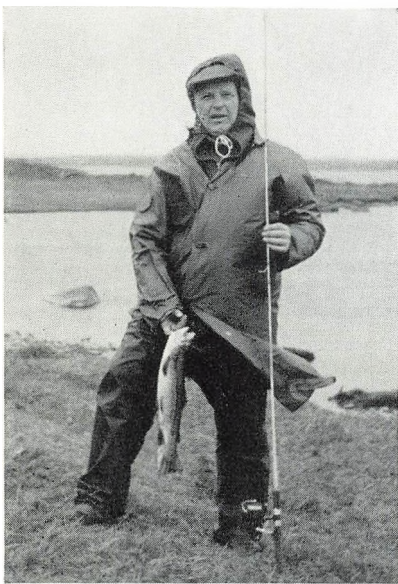

allesammen. Jeg tror, at lukketiderne var suspenderede, mens vi var der, eller også deltog det lokale politi også i det glade liv.

Men vi var kommet for at fiske eller se på fugle. Hver dag kl. 9.30 efter et meget kraftigt morgenmåltid lå vore madpakker klar, og bussen holdt for døren. Vi kunne selv bestemme, med hvem og hvor vi ville fiske. Da jeg (og flere andre) var alene, blev det de første gange lidt tilfældigt valgt, men snart havde holdene fundet sammen og favoritsøerne var udvalgt. Nogle søgte til »Boardhouse» eller »Harray», nogle til mindre søer eller den højt liggende »Swannay». Der var både alle stederne, og vore »Ghillies» - nogle herlige, gæve fyre - havde påhængsmotorer med til de lange stræk - ellers roede de. Vi var kun 2 i hver båd foruden ghillien.

Nu var vi måske 14 dage for tidligt på færde, for selv om vi fik fisk på hver tur, så var der kun een rigtig god fiskedag. Da var der 19 fine ørreder til paraden i hotellets vestibule.

På busturene hver dag til søerne eller kysten gennemkørte vi »Mainland» på kryds

Kontorchef Mortensen med en fin fangst.

og tværs. Trævækst så vi bogstavelig talt ikke, og næsten alt var bygget af de meget karakteristiske flade sten, f. eks. var gærdene omkring markerne bygget op enten af sten på den flade side og afsluttet foroven af trekantede sten på kant, eller også var hegnstrådene befæstede rundt om lodret stående flade sten. Gamle huse havde haft tage af stenplader. Væggene var opbygget som gærdevoldene af flade sten tætnet med mindre sten eller tørv.

Mange af de gamle huse lå nu i maleriske ruiner med tagene sunket sammen, og kun mure og skorstene ragede endnu op.

Overalt på øen traf man på oldtidsminder - der var enkeltstående stenstøtter eller kolossale rundkredse af 4-5 meter store sten på højkant. Vi besøgte forhistoriske ruiner af sten-satte huler ved »Skara Brae» ved Skail-bug-

ten ud mod Atlanterhavet. Der er afdækket ca. 10 rum, hvor alt er sten - borde, siddepladser, senge-steder, hylder o.s.v. Det var mærkeligt at gå i rum og sidde på bænke opbygget af mennesker for måske 3-4000 år siden. Hele dette kompleks af huler blev tilfældigt fundet, fordi en meget voldsom storm i 1850 rev græsklædningen af den sanddyne, der havde dækket husene i årtusinder.

Jeg kunne fortsætte længe - så fuld af indtryk fra de dejlige dage på Orkney er jeg endnu - men jeg tror, jeg allerede har brugt den mig tilståede spalteplass. Jeg ved bare, at jeg selv benytter den første lejlighed, der

gives mig, til at vende tilbage og kan kun tilråde lystfiskere og fuglevenner »Tag til Orkney, der er der fisk, og der er der fugle, et fugleliv, som det må være en meget stor oplevelse for ornitologer at se».

Og en lille bankting til sidst. Der findes flere sejlene banker derovre. Dejlige både, som hele sommeren besøger de små øers bankforretninger. Ved en særlig for os arrangeret filmaften på vort hotel så vi en pragtfuld farvefilm om National Commercial Bank of Scotlands flotte »Otter Bank». Den besøger 10 steder i øgruppen og kan ordne alt. Var det noget for Uglemose at låne denne film? Den var meget smuk.

FERIE I VEJERS

Vi havde været spændte på, om der igen i år kunne blive plads til os på feriehjemmet i Vejers, og stor var vor glæde, da vi fik ja.

Vi ankom søndag eftermiddag den 27. august, fik en hjertelig velkomst af »Strandgaarden»s værtinde, fru Bloch-Jørgensen, og blev indlogeret i nyistandsat værelse på 1. sal i hovedbygningen med udsigt til klitter og Vesterhav.

Huset var fuldt af gamle kendinge og nye ansigter - i godt selskab tilbragte vi en uge med traveture i den dejlige barske natur, med dasen i klitterne (når vejret indimellem tillod det) og med badning, og om aftenen: hyggesnak, kortspil, håndarbejde, læsning o.s.v. - kort sagt rigtig ferie!

Det var sæsonens sidste hold, og afslutningen blev fejret med maner. En nedsat festkomitee havde til festmiddagen fredag aften pyntet bord så smukt, at vi alle blev stumme af betagelse: fiskenet og muslingeskaller, ind imellem kork og rustne ankerkæder, lyng og anden hede flora samt lilla lys og servietter - et helt kunstværk.

Søndag formiddag hilste man af, traditionen tro blev alle »sunget afsted» - en festlig og god afsked, som man husker!

Lis og Boris Kreilgaard.

Klar til »manne-tur».

Festbordet.

SUCCESSION I REGN- VEJR

Atter i år gjorde HIF London usikker, og det med en vældig succes.

HIF's atletikhold havde 8 dejlige dage midt i juni i den engelske hovedstad. Vi var indbudt til en returmatch mod Greater London Council Staff Athletic Club (London Rådhus), der besøgte os sidste år. Vi boede på det tyske KFUM's pensionat lige ved Hyde Park.

Dagen efter vor ankomst skulle vi have matchen mod Rådhuset. Indmarchen foregik i silende regn, men det tog selvfølgelig ikke modet fra vore idrætsfolk. Under en meget spændende match lå begge hold lige i points indtil den sidste øvelse, stafetløb, der blev afgørende. Her vandt vore herrer i stor stil og vandt dermed matchen. Vore damer klarede sig også godt, de vandt over de engelske damer med 5 points.

En lille interessant udflugt arrangerede englænderne for os den næste dag. I bus blev vi kørt ud til deres sociale boligkomplekser, hvor vi så lejligheder, børnehaver, alderdomshjem m. m. På vejen hjem blev der serveret te og sandwich på det store Richmond Hotel. Om aftenen var de fleste af os i teatret og se Black and White Menstrel Show, en kæmpe-oplevelse.

Jutta Lauritzen's tilnærmelser gør det ikke af med The Queens Horse Guard.

Londons stormagasiner kunne de kvindelige deltagere ikke holde sig fra. Så snart der var en ledig time, tog vi derind. Vore herrer fulgte imidlertid trofast med og bar pakkerne uden at kny, det kan nævnes, at en kom til at bære 4 kg karameller.

To dage efter den egentlige match blev vi inviteret til det londonske KFIU's Unionsmesterskaber. Vi stillede her op med vore 2 herrestafethold og vort damestafethold.

Vore herrer vandt her en dobbeltsejr, og vore damer blev ligeledes nr. 1. Det var en meget stolt leder, Jørgen Pedersen, der på tilskuerpladserne overværede at vore hold blev hyldet af de mange tusinde tilskuere.

Torsdag var vi bl. a. i Royal Festival Hall, hvor borgmesteren bød os velkommen, og fredag var det rådhusets sportsdag. Vi stillede igen op med vore 3 stafethold, og igen silede regnen ned. Der stod 4-5 cm vand på løbebanerne. Alligevel løb vore folk, som var det de bedste baner. Det blev til sejr over hele linien. Og der var flotte præmier til deltagerne.

Om aftenen var der afsluttende fest med bal. Vi havde den store ære, at overborgmesteren kom midt under dansen og hilste på os, og vore venner fra Lloyds Bank kom også, så vi fik en hyggelig sludder med dem, inden det atter gik hjemad.

En særlig tak skal lyde til Jørgen Pedersen, der havde arrangeret denne strålende tur.
Vibeke Jacobsen.

Udnævnelser

HIF-NYT

Handelsbanken - K.F.I.U. - Handelsbanken
Da HIF sidste år vandt ØK-Pokalen til ejendom, besluttede Handelsbankens Direktion at udsætte dens efterfølger: Handelsbank-Pokalen, der skal løbe på samme måde som ØK-Pokalen.

Overrækkelsen af Handelsbank-Pokalen blev foretaget lørdag den 19. august ved Unionsmesterskaberne i atletik på Gentofte Stadion.

HIF's formand, A. Mattesen, overrakte ved stævnets begyndelse pokalen til K.F.I.U.'s atletikformand Kai Bloch med ønsket om, at den vil cirkulere i mange år og animere atletikudøverne til at gøre deres bedste både i træningen og ved stævnerne.

Stævnet forløb planmæssigt, og der blev vist mange gode resultater.

Efter stævnet blev points regnet sammen, og det viste sig da, at HIF kunne tegne sin aktie nummer 1 i Handelsbank-Pokalen.

Om dette stævne stod der i august nummeret af K.F.I.U.'s officielle organ »Funktionær-idræt« bl. a., at der var 97 deltagere. At Handelsbanken tegnede sig for hovedparten af anmeldelserne, var jo ingen nyhed - idrætsmærkearbejdet bærer frugt - HIF's pointscore blev 400 p. imod resten af Unionens 246 p.

En ny rekord

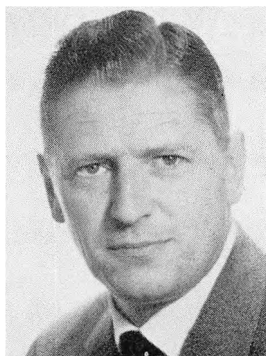
Ved Landsdelsstævnet i atletik den 13. august i Hillerød kvalificerede 21 HIF'ere sig til at deltage i Landsstævnet den 2.-3. september i Allingåbro i Jylland. Det er en ny rekord, da vi sidste år fik 15 med. Det er dejligt at se, hvordan HIF klarer sig mod de store klubber som SAGA, Holte og GKI.

Foruden de 21 deltagere skal der 3 HIF-dommere med.

Lidt HIF-orientering

Vi er nu i fuld gang med vintersæsonen. Der er gang i badminton, bordtennis og bridge. Til gymnastik ses hver onsdag en næsten fuld gymnastiksal. I håndbold prøver man noget nyt, nemlig et Old-Boys-Hold.

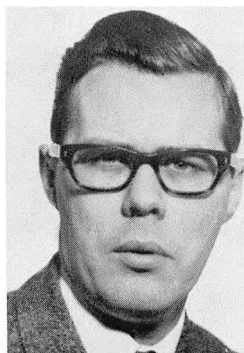
Det kniber lidt mere med tilmeldingen til Jazz-Ballet og skydning, men det vil komme i løbet af vinteren.

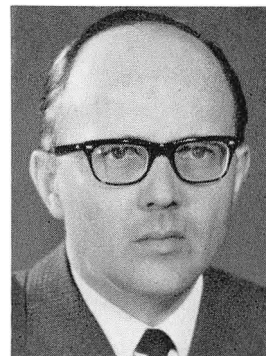
Kontorchef Eigil Rasmussen, Brønderslev, er pr. 1. september d. å. udnævnt til filialdirektør i Brønderslev Filialen - sideordnet med filialdirektør E. Mortensen. Eigil Rasmussen er født i 1926 og blev ansat i Aarhus Filialen i 1944. Efter tjeneste i Aarhus Filialen og senere i Nordre og Risskov Afdelingerne kom han i 1966 til Brønderslev Filialen som kontorchef.

Kontorchef Christian Andersen, Gammel Kongevej, er pr. 1. november d. å. udnævnt til bestyrer af Gammel Kongevej Afdelingen. Christian Andersen er 55 år og blev ansat i banken i 1929. De første år gjorde han tjeneste dels i Graasten og dels i Viborg - afbrudt af et par år i Hovedsædet, - og i 1954 kom han til Vesterport Afdelingen, hvorfra han i marts 1958 udnævntes til souschef ved Gammel Kongevej Afdelingen.

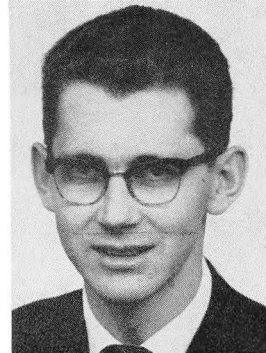
Fuldmægtig Børge Andersen, Forvaltnings-Afdelingen, er pr. 1. august d. å. udnævnt til prokurist. Børge Andersen, der er 34 år, blev ansat i banken i 1958 med tjeneste først i Juridisk Kontor og siden i Udlåns-Afdelingen. I 1966 kom han til Forvaltnings-Afdelingen som daglig leder.

Fuldmægtig Cai Eckardt, Ballerup, er udnævnt til bestyrer af Farum Filialen pr. 22. august d. å. Cai Eckardt er 41 år og blev ansat i banken i 1948. Efter en årrække i Søborg Afdelingen kom han i 1958 til Ballerup Afdelingen som fuldmægtig og souschef, hvor han siden har gjort tjeneste.

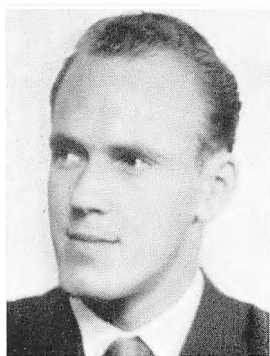

Fuldmægtig Harry Jørgensen, Glostrup, er udnævnt til souschef ved Glostrup Filialen pr. 1. august d. å. Harry Jørgensen er født i 1929 og blev ansat i banken i 1965. Efter 2 år i Sydhavns Afdelingen kom han i februar d. å. til Glostrup Filialen.

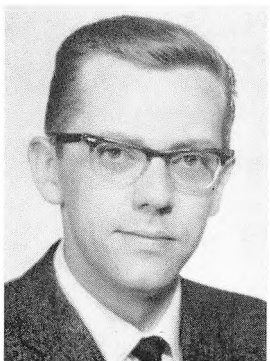

Fuldmægtig Svend Aage Knudsen, Vojens, er pr. 1. august d. å. udnævnt til bestyrer af Vojens Filialen. Svend Aage Knudsen er født i 1934 og blev ansat i banken i 1953. Han har i perioden 1953 til 1958 gjort tjeneste i Haderslev Filialen, hvorefter han kom til Vojens Filialen.

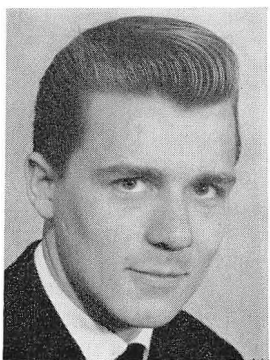
Udnævnelser

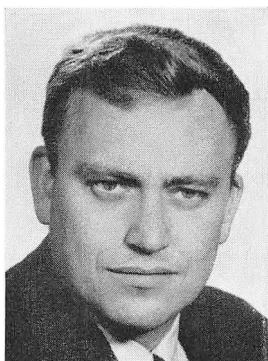
Fuldmægtig Jens Hjulmand, Borups Allé, er pr. 1. august d. å. udnævnt til bestyrer af Borups Allé Afdelingen. Jens Hjulmand er født i 1933 og blev ansat i banken i 1954. Efter tjeneste i Sølvtorv Afdelingen, Inkasso Afdelingen og Rødovre Afdelingen kom han i 1963 til Borups Allé Afdelingen som fuldmægtig og souschef.

Assistent Leif Ellebo, Langebro, er pr. 1. oktober d. å. udnævnt til fuldmægtig og souschef ved Grøntorv Afdelingen. Leif Ellebo er 29 år og blev ansat i banken i 1955. Efter tjeneste i Store Kongensgade Afdelingen kom han i januar 1960 til Langebro Afdelingen.

Assistent Henning Jørgensen, Nørrebro Station, er pr. 1. oktober d. å. udnævnt til kasserer ved Lindevangs Afdelingen. Henning Jørgensen er 28 år og blev ansat i banken i 1960. Efter tjeneste i Nørrebro Afdelingen og Hovedsædets Valuta Afdeling kom han i december 1963 til Nørrebro Station Afdelingen.

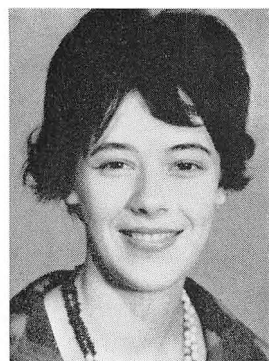
Assistent Niels Frederiksen, Hillerødgade, er pr. 15. september d. å. udnævnt til fuldmægtig og souschef ved Borups Allé Afdelingen. Niels Frederiksen er 27 år og blev ansat i banken i 1958. I perioden 1960-1962 var han ansat i Nordhavn Afdelingen og siden 1/11 1963 i Nørrebro Station Afdelingen. Fra den 15/3 1967 har han været daglig leder af Hillerødgade Afdelingen.

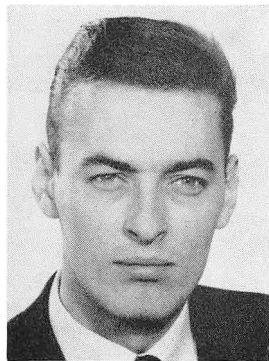
Fuldmægtig Benny Bang, Falkoner, er pr. 1. august d. å. udnævnt til souschef ved Falkoner Afdelingen. Benny Bang er født i 1934 og blev ansat i banken i 1951. Efter at have gjort tjeneste i Klampenborg Afdelingen kom han i 1958 til Falkoner Afdelingen, hvor han i 1965 blev udnævnt til fuldmægtig.

Fuldmægtig, frk. Malle Christensen, Birkerød, er pr. 1. juli d. å. udnævnt til souschef ved Bernstorffsvej Afdelingen. Frk. Christensen er 42 år og blev ansat i banken i 1945. Bortset fra en periode fra 1948 til 1950, hvor hun gjorde tjeneste i Revisionen, har hun haft sit virke i Birkerød Afdelingen.

Assistent, frk. Ingrid Davidsen, City, er udnævnt til kasserer ved Charlottenlund Afdelingen pr. 1. juni d. å. Frk. Davidsen er 25 år og blev ansat i banken i 1960. Efter en periode i Brøndby Strand og Vallensbæk Afdelingerne kom frk. Davidsen i august 1965 til City Afdelingen.

Assistent Alan Paulsen, Ballerup, er pr. 15. september d. å. udnævnt til fuldmægtig og souschef ved Ballerup Afdelingen. Alan Paulsen er 24 år og blev ansat i banken med tjeneste i Ballerup Afdelingen i 1960.

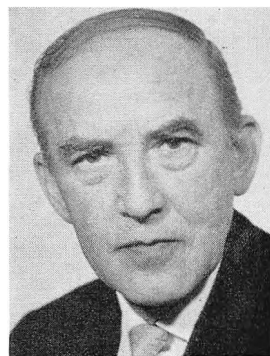
Assistent, frk. Ulla Larsen, Amagertorv, er pr. 15. september d. å. udnævnt til kasserer ved Farum Filialen. Frk. Larsen er 23 år og blev ansat i banken med tjeneste i Amagertorv Afdelingen i 1961.

Jubilæer

50 år

1. november
fuldmægtig H. Eskildsen
Revisionen

45 år

20. oktober
fuldmægtig Axel Bülow
Store Kongensgade Afdeling

21. oktober
fuldmægtig H. Lützhøft
Lyngby Afdeling

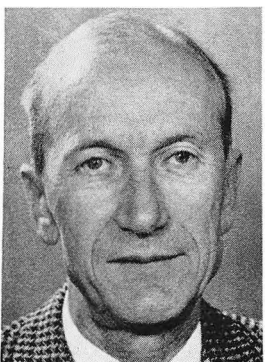
21. oktober
bestyrer Kaj Viggo Langballe
Aarhus/Søndre Afdeling

1. november
bestyrer H. Schultz Rothe
Husum Afdeling

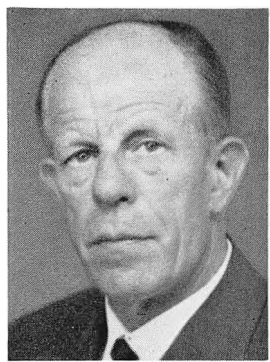

1. november
fuldmægtig Vagn Evensen
Søborg Afdeling

1. december
fuldmægtig Ernst Loa Christensen
Gammeltorv Afdeling

40 år

1. december
afdelingschef Jes Hansen
Haderslev

25 år

2. november
bestyrer N. Christophersen
Lyngby Afdeling

2. november
fuldmægtig Esther Gudrun Kjær
Aarhus

1. december
fuldmægtig Ella Sørensen
Aarhus

Fødselsdage

80 år

19. okt. fhv. fuldmægtig Aage Hyldebrandt, Horsens.

75 år

19. okt. fhv. kontorchef Kai Nekman, Hovedsædet.

70 år

26. okt. fhv. kontorchef Aage Jensen, Valuta
16. nov. fhv. kontorchef Axel Hansen, Remburs.
22. nov. fhv. filialdirektør Carl Sørensen, Vesterport.
22. dec. fhv. prokurist Ernst V. Hansen, Nostro.

60 år

1. dec. kontorchef K. Bagge, Store Kongensgade Afdeling.
4. dec. filialdirektør V. Thyssen, Bramminge.
10. dec. kontorbestyrer Walter Hermansen, Mern Kontoret, Vordingborg
23. dec. bestyrer Aage H. Nielsen, Birkerød Afdeling.

50 år

17. okt. bestyrer Henning Jensen, Ordrup.
1. dec. fuldmægtig Erik Rubin, City-Afdeling.

Pensionister

1. okt. kontorchef H. Schou, Gammeltorv Afdeling.
fuldmægtig Niels Winkel, City.

Eksaminer

Handelsmedhjælpereksamen

Dorit Kjeller Andersen, Rønne
Ove Brandstrup Andersen, Horsens
Laila S. Bendixen, Bramminge
Axel Dahl, Nordborg
Olav Frimer Ebsen, Haderslev
Anna Grambo, Nykøbing Fl.
Birthe Grøhn, Graasten
Mogens Hald, Horsens
Flemming H. Hansen, p.t. soldat
Peter Dissing Hansen, Esbjerg
Karen Hebin, Kalundborg
Birger Hermansson, Rønne
Anne Birthe von Holck, Haderslev
Aase Marie Holdt, Toftlund
Johan Holst, Haderslev
Per Holst-Albrechtsen, Sønderborg
Hilda I. Jacobsen, Haderslev
Tage Jakobsen, p.t. soldat
Erik H. Jensen, p.t. soldat
Hans Jensen, Haderslev
Niels Chr. Jensen, Haderslev
Lars Jensen, Haderslev
Sonja Jensen, Graasten
Aase Ørskov Jensen, Horsens
Lauge Adelsten Jørgensen, Rønne
Jytte Klåhsen, Haderslev
Gerhard Knudsen, Grindsted
Hanna B. Knudsen, Horsens
Sonja Krautwald, Fredericia
Inger L. Kristensen, Fredericia
Ulla Kristensen, Haderslev
Bodil E. Larsen, Frederikssund
Chr. Larsen, Kalundborg
Kjeld Larsen, Graasten
Lasse Larsen, Horsens
Torben Vang Larsen, Korsør
Birthe Lauesen, Juelsminde
Ove Ludvig Markussen, Rønne
Erik K. Nielsen, Fredericia
Ruth Nielsen, Horsens
Steen Erik Nielsen, Rønne

Knud W. Nilsson, Juelsminde
Lise Gurli Olsen, Horsens
Karen-Inger Wibe Olsson, Rønne
Henning Pedersen, Horsens
Ib B. Petersen, Bramminge
Lina Bloch Petersen, Vojens
Flemming Petz, City
Birthe Holm Poulsen, Frederikssund
Inger Schaar, Haderslev
Inge Marie Lykke Schmidt, Haderslev
Poul Günther Schmidt, Graasten
Sonja Schmidt, Sønderborg
Marianne Stoumann, Halskov
Flemming Støt, Horsens
Hardy Sørensen, Grindsted
Kenneth S. Sørensen, Horsens
Niels H. Thyme, Odense
Leif B. Ulriksen, Brønderslev
Hanne Drud Østergaard, Odense

1-årigt bankkursus og 2 måneders provinsbankkursus

Elfride L. Andersen, Odense
Jens Chr. Andersen, p.t. soldat
Karen Plenge Andersen, Odense
Laurette Andersen, Odense
Else Marie Bitsch, Aarhus
Leif Bruun, Skagen
Flemming Christensen, p.t. soldat
Ilse Christensen, Rigshospitalet
Knud Dalstrup, Aarhus
Helga Dohrn, Odense
Egon Fogh, Toftlund
Mogens Friis, p.t. soldat
Bente Sejers Hansen, Odense
Gert Frydenlund, Odense
Jørgen B. Hansen, Odense
Kis Hansen, Esbjerg
Arne Hendriksen, Sølvtorv
Birthe Møllerup Holm, Inkasso
Lilly Kirsten Holm, Sønderborg
Lis Holm, Viborg
Sten Holm, Sønderborg
Anker Storgaard Hove, Vojens
Inge Lise Jensen, Aarhus
Laila Jensen, Kultorv
Ingerliil Johansen, Odense
Dorte Johnsen, Lyngbyvej
Karen Johansen, Viborg
Palle Stenhøj Jørgensen, Hundested
Ilse Kalby, Aarhus
Jørgen Karved, Remburs
Inga Knudsen, Markeds- og Informations-Afd.
Vibeke Behrens Lyck, Haderslev
Henry Mikkelsen, Viborg
Ib Krogh Nielsen, Graasten
Inge Lis Nielsen, Haderslev
Lilly Nielsen, Vesterport
Christa Nør, Sønderborg
John E. Olsdorf, Brøndbyøster
Bente Harms Pedersen, Esbjerg
Ingeborg F. Pedersen, Fanø
Ingrid Agnete Petersen, Graasten
H. G. Pærksen, Kølvrå
Jørgen Bay Rasmussen, Viborg
Andrea Schmidt, Sønderborg
Jytte Steen, Odense
Asta Sønderby, Odense
Vibeke G. Sørensen, Aarhus
Bente Thomsen, Odense
Ingerlise Vistisen, Aalborg
Hanne Drud Østergaard, Odense

Det videregående 2-årige bankkursus

Bjørn Henry Andersen, Gammel Kongevej
Peter Bertelsen, Viborg/Kalvrå
Ejvind Bomme, Aarhus/Nordre
Niels Borch, Gammel Kongevej
Ernst Brodthagen, Østerbro
Egon Riis Christensen, Brønderslev
Jørgen Villy Clausen, Store Kongensgade
Erik Cramer, Store Kongensgade
John Dam, Tårnby Park
Niels Frederiksen, Hillerødgade
Marianne Groth, Odense/Tarup

Mogens Gøtzsche, Albertslund
Hans Erik Hansen, Fonds-Afdelingen
Kaj Alfred Hansen, Odense/Gasa
Ole Hansen, Nykøbing F.
Jørgen Holberg-Jørgensen, Organisations-Afdelingen
Asger Høgholm, Aarhus/Hasle
Erik Ipsen, Rønne
Henning Bjerre Jensen, Aalborg
Henry Mejrup Jensen, Varde
Jørgen Bek Jensen, Odense
Poul Jensen, Frederikshavn
Frede Jepsen, Sønderborg
Henning Bjarne Jørgensen, Nørrebro Station
Ib Jørgensen, Vordingborg
Ib Skadhauge Jørgensen, Nysted
Henning Jimmy Kneiblauch, Rønne
Christian G. Køfoed, City
Finn Prengel Kristjansen, Grindsted
Bent Lade, Randers
Flemming Larsen, Sakskøbing
Jens Erik Lassen, Varde
Jens Lottrup, Vesterport
Bent Egon Grønbech Meier, Sønderborg/Alsgade
Svend Nedergaard, Tårstrup
Erik Møller Nielsen, Hellerup
Jens Chr. Høgsted Nielsen, Randers
Ole Jørgen Haagen Nielsen, Hornbæk
Otto Mønsted Nielsen, Kreditkontoret
Kurt Vagn Obbekær, Odense/Tarup
Carl Ove Olsen, Odense/Hjallisevej
Ewan Wøhlk Olsen, Gammel Kongevej
Claus Ottosen, Sønderborg/Dybbølsgade
Aage Johan Pedersen, City
Ruth Rasmussen, Revisions-Afdelingen
Henrik Schacht, Aarhus
Jørn Simonsen, Aarhus/Løgten
Ove Stelansen, Korsør
Poul-Erik Kloster Sønderkov, Aarhus
Ole Husum Sørensen, Randers

Korrespondenteksamen

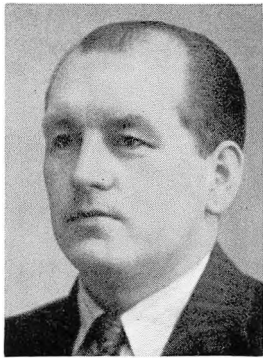
Gerda Bjerregaard, Østerbro
Jette Jepsen, Udlandssekretariatet
Kirsten Tronier, Vesterbro

Nyansatte

København	Henning Egon Christensen
Peter Ahler	Christensen
Birthe Albrechtsen	Karl Peter Christensen
Alice Andersen	Leif V. Engel
Anne-Lise Møestrup Andersen	Christensen
Lotty Merete	
Birgit Andersen	Christensen
Ella Andersen	Ole Andkjær
Grete K. Andersen	Christensen
Gudrun Andersen	Steen Kjærgaard
Hanne Andersen	Christensen
Leif Andersen	Torben Djurs
Poul Andersen	Christensen
Steen Guttorm Andersen	Lillian Christiansen
Ole Andreasen	Jette Dahms
Rikke Andresén	Erik Dalsager
Birthe Arnoldi	Tove Dam
Ivar Højlund	Kirsten Danielsen
Aschenbrenner	Susanne Duvier
Svea Atke	Susanne Egebo
Erik Baggesen	Bente Viékær
Susanne Bak-Jensen	Egesdahl-Jensen
Kirsten Bannebjerg	Maybritt Eichen
Peter Bendixen	Inge Ekberg
Annelise Birch	Anders Elkliint
Karin Borre	Tom Elmbak
Annette L. Bille Brahe	Johnny Engel
Eva Brodthagen	Jannie Birthe Falbrink
Eva Jordy Bærentzen	Steen Feddersen
Birgitte Christensen	Inge Fiskbæk
Birthe Christensen	Lizzi Fjellerad
Diana Thomsen	Janne Flege
Christensen	Elise Grønbeek Flies
Gerl Christensen	Niels Chr. Folkersen

Fortsættes på bagsiden

Dødsfald

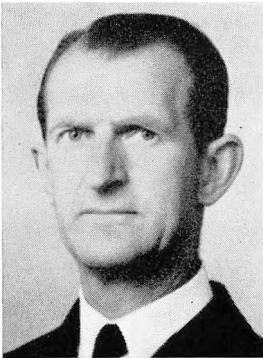

Kontorbestyrer Mathias Stokbæk

Kontorbestyrer Mathias Stokbæk, Handelsbankens Højer kontor, afgik ved døden den 26. juni 1967 efter ganske kort sygeleje kun 45 år gammel.

Mathias Stokbæk tiltrådte sin stilling som kontorbestyrer allerede i 1950 sammen med daværende kontorbestyrer H. Pærksen, Højer. Ved siden af sin gerning i banken drev Mathias Stokbæk en kolonialforretning indtil 1962, på hvilket tidspunkt Stokbæk af helbredsmæssige grunde opgav denne virksomhed for herefter helt at hellige sig arbejdet i vort kontor i Højer sammen med sin hustru Caroline Stokbæk, der stadig assisterer i kontoret.

Mathias Stokbæk, der en overgang – indtil helbredet ikke længere slog til – var borgmester i Højer flækkekommune, har været en sjælden god mand for banken. Hans dygtighed og redelighed, og den tillid han mødte fra alle sider, gav sig udslag i en støt og smuk udvikling af vort Højer kontor. Mathias Stokbæk havde mange betroede tillidshverv, og fra disse organisationers og foreningers side som af hans kolleger i banken blev meddelelsen om hans død modtaget med sorg, og vi føler alle et savn ved hans alt for tidlige bortgang. O.S.

Fhv. bankbetjent A. Friis Jensen

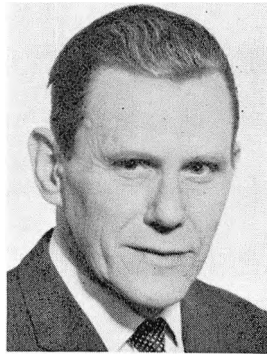
Pensioneret bankbetjent A. Friis Jensen afgik den 12. juli 1967 ved døden, kort tid før han ville være fyldt 70 år.

Friis Jensen blev ansat i Aarhus filialen i 1924, og i de 40 år han virkede der, udførte han et godt og fortjenstfuldt arbejde for banken i mange år som første mand blandt filialens betjente.

Friis Jensen var en interessant person at stifte bekendtskab med, hans interesser strakte sig vidt, og uden for banken virkede han på mangfoldige områder i det folkelige og kristelige oplysningsarbejde. Friis Jensen var således med i arbejdet i FDF og i KFUM, i Kristelig Lytterforening og Aarhus Domsogns Menighedsråd. Han tog initiativ til oprettelse af Aarhus kommunes lejrskole, Svampedam på Mols, var stifter af og formand for Munkegade skoles forældreforening og i mange år konservativ medlem af Aarhus byråd.

Da Friis Jensen i 1964 blev pensioneret, stoppede han ikke sin aktivitet, men fandt et dejligt

sted i Dejgret på Mols, hvor han sammen med sin hustru byggede et godt og smukt hjem op, og her knyttede han i kontinuitet af, hvad han havde udført i Aarhus, nye forbindelser, og selv om han kun fik lov til at virke kort tid på Mols, lykkedes det ham at skabe en sådan virksomhed, at han også der såvel som blandt sine mange venner i banken ud over landet vil blive mindet med ære. B.

Kontorchef N. C. Brinck

Kontorchef N. C. Brinck er den 18. juli afgået ved døden, 61 år gammel.

N. C. Brinck ansattes i 1923 i Esbjerg filialen og kom i 1950 til Kreditkontoret, hvor han virkede, til han i 1966 på grund af tiltagende svagelighed blev pensioneret.

Det var klart for hans nærmeste kolleger, at han kun med store anstrengelser kunne varetage sit arbejde de seneste år, men for Brinck var det så selvfølgelig at skulle være ydende. Han ville det sådan, og aldrig har han med et ord eller en mine givet udtryk for beklagelse eller bitterhed over den sygdom, der til sidst tvang ham væk fra sin bank.

Trofasthed var blot en enkelt af de mange fine menneskelige egenskaber, der gjorde N. C. Brinck så afholdt og respekteret af alle, som han gennem sit mangeårige og fortjenstfulde virke i banken kom i kontakt med. A.B.

Filialdirektør Richard Lundø

Lørdag den 12. august 1967 afgik filialdirektør ved filialen i Brønderslev Richard Lundø ved døden efter kort tids sygdom.

Direktør Lundø begyndte sin bankmæssige løbebane i Nordjysk Bank i Aalborg, hvor han blev antaget som elev i 1918.

Da nu afdøde direktør Sperling Andersen, der på daværende tidspunkt var bogholder i Nordjysk Bank, i 1922 blev antaget som direktør for Brønderslev Bank, tog han den unge, dygtige bankmand med til Brønderslev.

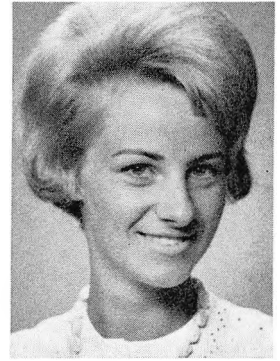
I 1926 blev han forfremmet til kasserer, en stilling han beklædte, til han i 1955 forfremmedes til kontorchef for endelig samme år at blive optaget i bankens direktion.

Direktør Lundø var i nogle år i bestyrelsen for Danske Bankfunktionærers Landsforenings nordjyske Kreds og sad ved sin død i bestyrelsen for A/S Pedershåb Jernsløberi.

Direktør Lundø nød megen anseelse i og uden

for banken, ikke alene for sin dygtighed, men også for sit jævne og retsindige væsen, der har gjort ham afholdt og respekteret i vide kredse.

Richard Lundø vil blive savnet og mindet med ære. E.M.

Assistent Doris Søndergaard Madsen

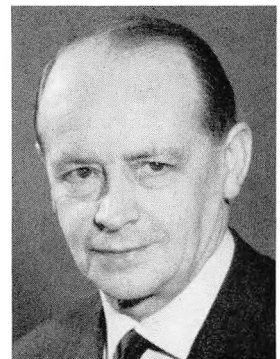
Den 22. juli 1967 afgik frøken Doris Søndergaard Madsen, Esbjerg filialen, ved døden.

Frk. Søndergaard Madsen var født i 1940 og blev således kun 26 år gammel.

Hun blev ansat i filialen den 1. maj 1964 efter at have fået en normal kontoruddannelse. Frk. Madsen faldt meget hurtigt til i banken, og hun gik med flid og interesse op i sit arbejde, hvilket resulterede i, at hun i en periode, indtil sygdom slog hende ud i slutningen af 1966, var daglig leder af filialens vekselafdeling.

Hun havde et lyst og venligt sind, og hun tog sin tunge skæbne uden nogen form for beklagelser.

Hun vil blive savnet i filialen, ikke mindst på grund af sit venlige væsen og sin store interesse for arbejdet. V.N.

Fuldmægtig C. C. Sløk

Efter en sygeperiode på 8 måneder er fuldmægtig C. C. Sløk afgået ved døden den 20. september, 66 år gammel, og blevet begravet i dybeste stilhed.

Fuldmægtig Sløk var elev i Privatbanken, Viborg. Ved Sønderjyllands genforening med Danmark fik han ansættelse i Schleswig-Holsteinske Bank, hvorfra han i 1920 overgik til Handelsbanken, da denne overtog den tyske bank.

Fuldmægtig Sløk har således tjent Handelsbanken i 47 år, heraf de sidste 31 som souschef ved Bernstorffsvej Afdelingen. Her har han ved sin væremåde, sin store hjælpsomhed, sit elskværdige og friske væsen gjort sig usædvanligt afholdt og efterlader et stort savn både hos kunder og kolleger.

Fuldmægtig Sløk var beriget med mange evner – han havde stor digterisk formåen, var en glimrende pianist, en fortræffelig tegner, kvik i replikken – evner, som kollegerne vidste at benytte, når banken ved særlige lejligheder kaldte til fest. Fuldmægtig Sløk var dertil manden uden sygedage. Han havde alle forudsætninger for med fortrøstning at kunne se hen til sit otium.

Vi er mange – unge og gamle – som vil mindes fuldmægtig Sløk i taknemmelighed. E.R.

Ole Granly Frandsen
Connie Frederiksen
Inge Frederiksen
Ruth Frederiksen
Lise Froulund
Søren Fylking
Flemming Gade
Karen Gade
Lone Geertsen
Birgitte Glentemose
Tove Gram
Ole Chr. Gregersen
Ingelise Grøsfjeld
John Grøsfjeld
Karen Guldberg
Bente Gustafsson
Alex Hansen
Anette Hviid Hansen
Anne Folmer Hansen
Annette Hansen
Anne Margrethe Hansen
Arne Vangsgaard
Hansen
Bennie Brinck Hansen
Bent Rudbeck Hansen
Birgit Hansen
Birgitte Hansen
Gerda S. Hansen
Joan Hansen
John Steen Hansen
Kirsten Hansen
Kurt Erland Hansen
Lillian Hansen
Nina Hansen
Ragnhild Hansen
Jytte Hartvigsen
Margit Harpsøe
Lone Hedrich
Anita Hemmingsen
Jørn Ebbe Henriksen
Nina Henriksen
Lis Herrestrup
Arlette Hoff
Michael Holm
Tove Holm
Margit Hyldgaard
Anne-Marie Hæberg
Birthe Haar
Lone Isling
Bente Jacob
Anna Marie Jacobsen
Anne-Lise Jacobsen
Bodil Mørck Jacobsen
Ib Jacobsen
Inga Jacobsen
Kirsten Vibeke
Jacobsen
Lisbeth Jacobsen
Marianne Neergaard
Jacobsen
Svend Jacobsen
Jette Jakobsen
Jørgen Buur Jakobsen
Hanne Jarmann
Allan Jørgen Jensen
Annalise D. Jensen
Anni Jensen
Bente Merete Jensen
Bente Reinhold Jensen
Birgitte Jensen
Carl Johan Møller
Jensen
Elna Mølgaard Jensen
Jytte Inger Jensen
Kirsten Jensen
Lene Elm Jensen
Otto Jensen
Solvejg L. Jensen
Svend Erik Jensen
Søren Egemose Jensen
Tom Blom Jensen
Yvonne Jensen
Lillian A. Jeppesen
Inge Jeppesen-Evald
Frank Jeppsson
Bent Jespersen

Erik Helweg Jessen
Bente Johansen
Birgit Johansen
Susanne Johnsen
Jytte Jokumsen
Tage Juhl-Schmidt
Benny Jørgensen
Erik Johs. Jørgensen
Ina Jørgensen
Inge Jørgensen
Jan Birger Jørgensen
Kirsten Melby
Jørgensen
Aase Jørgensen
Elly Kellberg
John Kiertzner
Anne Kjærgaard
Arne Klitbo
Hanne Knudsen
Lene Kold-Christensen
Bertel Kirstensen
Jette Kammer
Kristensen
Gert Kryger
Esther Kvan
Mette Landsbo
Allis Langkjær
Arne Rosenvind Larsen
Bente Larsen
Inga Day Larsen
Karen Sønne Larsen
Kirsten Larsen
Kirsten Truel Larsen
Marianne Larsen
Pia Larsen
Signe Larsen
Sven Lassen
Winnie Lindén
Elisabeth Ludvigsen
Marianne Ludwig
Rigmor Lund
Jørgen Lundgaard
Ann Lykke
Ruth Lynggaard
Birthe Løyche
Inge Løvgreen Madsen
Kai Hedegaard Madsen
Kirsten Kronborg
Madsen
Marianne Madsen
Preben Reimer Madsen
Torben Othar Madsen
Vibeke Rørbæk Madsen
Anita Marquardsen
Jytte Mathiesen
Peter S. Mikkelsen
John Chr. Tode
Mogensen
Lisbeth Mulich
Ingelise Mølgaard
Gard Stig Møller
Ruth Møller
Steffen Møller
Søren Erik Møller
Birgit Mørup
Hanne Mørup
Connie Mai Neffing
Eva Dorte Negithon
Jørgen Nicolaisen
Alice Nielsen
Annalise Nielsen
Annette Nielsen
Anni Kirsten Nielsen
Birgit Nielsen
Eigil Nielsen
Ejliif Nielsen
Elo Kuld Nielsen
Erik Vittrup Nielsen
Inge Nielsen
Inger Nielsen
Jørgen Nielsen
Kate Thorsted Nielsen
Kaare Nielsen
Lise Nielsen
Lis Heie Nielsen
Ruth Nielsen

Steen Nielsen
Søren Kronborg Nielsen
Tonny Nielsen
Vibeke Glidstrup
Nielsen
Aage Kildemark Nielsen
Aase Nielsen
Bente Nilsson
Jytte Højland Olsen
Jørgen Olsen
Jørn W. Olsen
Rita Olsen
Kirsten Palm
Anna L. Pedersen
Anne Marie Pedersen
Gitte Pedersen
Kitty Pedersen
Lone Pedersen
Margrethe Pedersen
Niels Jørgen B.
Pedersen
Sonja Karin Pedersen
Susanne Søvendahl
Pedersen
Ulla Vilstrup Pedersen
Vagn Pedersen
Anne-Lise Borup
Petersen
Christiane Petersen
Elsebeth Bruus
Petersen
Grete Kaufmann
Petersen
Hans Chr. Brandt
Petersen
Henning Normann
Petersen
Inger Petersen
Jeanette Petersen
Marianne Møller
Petersen
Ove Petersen
Susanne Petersen
Kirsten Pihl
Anny Post
Alex Rasmussen
Jørgen Rasmussen
Kirsten Tandskov
Rasmussen
Lis Regnarssen
Ole Risum
Carsten Rivold
Merete Rosenberg
Else Rühmann
Andreas Samuelsen
Inge Sand
Jens Riddermann
Schiøth
Carsten Schmidt
Kirsten Vibeke
Schoubye
Tove Skjalme-
Rasmussen
Hans Chr. Skotte
Tonny Skov
Peter Smith
Pia Spliid
Anna Svendsen
Bo Stuhr Svendsen
John Syhler
Bente Sæther
Susan Salby
Elsebeth Søndergaard
Kate Søndergaard
Anna Lisbet Sørensen
Birgit Sørensen
Kent Sørensen
Kirsten Sørensen
Margit Sørensen
Merete Heilskov
Sørensen
Ole Bjørn Sørensen
Peter Keis Sørensen
Bodil Tandrup
Elsebeth A. Thomsen
Jytte Thomsen

Vallher B. Thomsen
Kelly Thorst
Birthe Thurae
Gurli Thøgersen
Gyrd Tikjøb
Alice Tobberup
Jørgen Top
Jan Bent Toudal
Elia Toxborg
Jess de Waal
Birgit Vaiby
Liselotte Veslerstrøm
Uffe Vibov
Peter Vogt
Linda Vøllmer
Jørgen Wagner-Knudsen
Susan Watt
Poul Wilken
Mette Østergaard
Kaj Peter Aahøj
Grethe Åkerlund
Esther Øhrgaard

Aalborg
Grethe Andersen
Gustav W. Breum
Grethe Nørskov
Jette M. Sørensen

Aarhus
Bjarne Andersen
Gurli Birch
Per Lysdal Hansen
Henrik Heineke
Hanne Zartmann Jensen
Jan Troels Jørgensen
Jan Claudi Kjærgaard
Else K. Kristensen
Anni Kruse
Jan Lajer
Lene Larsen
Claus Liljeberg
Lehn Dalstrøm Madsen
Kirsten Mølgaard
Sonja Nielsen
Eva Nyrup
Carsten Pedersen
Kirsten Stendrup
Pedersen
John Lange Petersen
Dorthe L. Pind
Ritta Rahbek
Poul Koss Rasmussen
Per Rytter
Jørgen Mørch Secher
Ellen Søndergaard
Marian Thormann

Bramminge
Jette Nielsen

Brønderslev
Tage Budolfsen
Poul Henrik Hansen
Palle Kellberg

Esbjerg
Jørgen J. Bollerskov
Ole Wagner Jensen
Ove Lyhne
Oda Welth

Fredericia
Hanne Bach
Christophersen

Frederikssund
Jette Breiting

Grindsted
Bjarne Pedersen

Graasten
Anne Christel Jørgensen

Haderslev
Poul R. Schmøkel

Helsingør
Lise Bonke
Kirsten Ranfelt

Hirtshals
Finn Eltved

Horsens
Margrethe Andersen
Lis Hansen
Inge Due Thorstein
Hundested
Birgit Anita Hansen
Inge Priess

Hørsholm
Hasse Wollny

Korsør
Tove Dvinge
Lene Frederiksen
Lis Gnutzmann
Niels Grastenggaard
Kirsten Spang Hansen
Ruth Birte Knudsen
Ruth Madsen
Ulla Stampe

Løgumkloster
Marinus Johs.
van Stuivenberg

Maribo
Bøje Hansen
Inge Fabricius Hansen
Per Buch Hansen
Kirsten Petersen

Nakskov
Birthe Krogh Hansen
Jens Bertel Iversen

Nykøbing FI.
Inge-Lise Løllike Larsen
Jan Olsen
Ruth Sonja Olsen
Peder Braad Pedersen
Inger Møss Rasmussen

Odense
Erik Buse
Bente Christensen
Bjarne Christensen
Bent Dinsen
Tove Birgitte Jørgensen
Anders Kjær Kristiansen
Inge Marie Larsen
Søren Fernley Schoppe
Åne M. E. Sibbesen
Dorrit Salbæk
Jette Viborg Sørensen
Lene Vittrup

Rønne
Dorte Marie Hansen
Inger Lise Hansen

Skagen
Kurt Villiam Eriksen

Sønderborg
Paul Ingvard R.
Christensen

Tønder
Inga Alice Frederiksen

Varde
Kathrine M. Jensen
Jens Peter Tonny
Nielsen

Viborg
Poul Anker Christensen
John Enevoldsen
Karin Hansen
Erik Jensen
Bodil Kristiansen
Arno Mark
Jytte Opsann

Vordingborg
Birthe Clausen
Annie E. Jacobsen
Kurt B. Larsen

Med venlig hilsen
fra
VOR BANK